

Arrest

nr. 304 032 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat B. BRIJS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 november 2019 om internationale bescherming. Op 7 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 24 februari 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

1.2. Op 18 mei 2022 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 17 oktober 2022 ontvankelijk verklaard.

1.2.1. Op 20 april 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 6 juli 2023 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. X van 22 augustus 2023 het er tegen ingestelde beroep.

1.2.2. Op 26 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent een protestantse christen en behoort tot de Newborn Christian Pentecostals. U bent op (...) 1970 geboren in Lahore, Punjab provincie, Pakistan. U verbleef doorheen uw leven op verschillende plaatsen binnen Lahore. U heeft vier broers en een zus. Twee broers en een zus leven in de Verenigde Staten, een broer woonde vroeger in Dubai en leeft momenteel ergens in Europa en uw andere broer leeft nog steeds in Lahore. U werd op 14-jarige leeftijd aangerand door uw buurjongen en u bent daarom nooit getrouwd.

U was in Pakistan actief voor verschillende christelijke organisaties waaronder ‘Jesus Christ for all nations’ dat werd opgericht door uw broer, Narrow Gate Ministry en de Christian Democratic Party (CDP). Bij al deze organisaties werkte u als ‘peer warrior’. U hielp hiervoor bij de verdeling van voedsel en medicatie en hielp arme meisjes met hun studies en u betaalde hun boeken. Als Christen werd u vaker slachtoffer van pesterijen en u werd soms ook geslagen. Zo werd u in 2014 door drie mannen geslagen en een van hen heeft u ook verkracht. Al het leed dat u in het verleden kende, kon u verdragen in de naam van God.

Aan het begin van januari 2019 werd u aangesproken door een moslima genaamd F. E. (...) met de vraag of u haar dochter bijles zou kunnen geven. Ze kende uw moeder en was zo bij u terechtgekomen. U zei eerst dat u te weinig tijd had, maar wanneer ze aangaf dat ze u veel geld zou betalen, besloot u toch te gaan. De vrouw stuurde een chauffeur om u op te halen en terug te brengen. De bijlessen startten op 3 of 4 januari 2019 en de eerste week ging dat goed. De tweede week had u gezegd dat u verlof had en dringend moest vertrekken. Op 12 januari ging u terug naar de familie om er bijles te geven. U ging altijd bidden voor de les begon en u deed dit ook op 12 januari. Plots kwam de vrouw en haar werkster naar de kamer en ze sloegen u. Ze braken uw tanden en trokken aan uw haren. Ze sloten u op in de kamer en beschuldigden u ervan de Koran te hebben verbrand. U besloot de pastoor N. B. (...) te bellen en die instrueerde u een raam te zoeken langs waar u kon vluchten. U sprong vervolgens uit het raam en liep door de straten tot de pastoor u kwam redden. De pastoor bracht u een nacht onder in een kerk en een nacht bij een kennis van hem. De volgende dag, op 14 januari 2019, vertrok u met het vliegtuig naar België. U had het geluk dat u ook uitgenodigd was voor een reis van de CDP die de zaak van Asia Bibi kwamen bepleiten in België. Hierdoor waren uw visum en uw vliegticket al geregeld.

U kwam op 14 januari 2019 aan in België. Uw medische toestand was heel slecht. U had last van uw voet. U vergat ook uw handtas in een openbaar toilet en u verloor zo uw juwelen, paspoort en uw vliegticket om teug naar Pakistan te reizen. U werd in België door een koppel opgevangen dat u verzorgde. Zij zorgden ervoor dat u uiteindelijk op 13 november 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de kopieën van de volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, medische documenten, een begeleidende brief van uw advocaat, een overlijdensakte van uw moeder, foto’s en een e-mail van Y. K. (...), een verklaring van pastoor N. B. (...), registratiecertificaat Jesus Christ for All Nations en een klacht ingediend door uw broer S. D. (...) in april 2010.

Op 8 oktober 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) u erg laattijdig ingediend verzoek om internationale bescherming afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming; (ii) aan de verklaringen met betrekking tot uw problemen met de moslimfamilie aan wiens dochter u bijlessen zou hebben gegeven, geen geloof kon worden gehecht, daar (a) het niet aannemelijk was dat uw belagers dermate onzorgvuldig zouden handelen dat door u in het bezit van uw GSM op te sluiten in een kamer waaruit u kon ontsnappen door simpelweg uit het raam te springen; (b) u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u na uw ontsnapping verbleef; en (c) u zich sedert uw vertrek uit Pakistan niet heeft trachten te informeren over het verdere verloop van uw beweerde problemen sedert uw vertrek uit Pakistan; en (iii) de overige door u aangehaalde gebeurtenissen die u in het verleden had meegemaakt, niet langer actueel zijn en blijken uw verklaringen evenmin de aanleiding van uw

vlucht uit Pakistan of een vrees ingeval van terugkeer uitmaakten. In zijn arrest van 24 februari 2022 (nr. 269 001) kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) eveneens tot het besluit dat uw vluchtrelaas ongelooftwaardig is..

U verliet het Belgisch grondgebied niet en op 18 mei 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u bij uw vorige verklaringen blijft, maar dat er ondertussen op 28 maart 2022 een aanklacht tegen u werd ingediend vanwege blasfemie door F. E. (...), de moeder van het kind waar u bijles aan gaf.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: (A) een begeleidend schrijven van uw advocaat d.d. 23.06.2022 gericht aan DVZ met hieraan toegevoegd (1) een rapport van de VN Mensenrechtenraad (14.09.2020 – 2.10.2020); (2) een zittingsverslag van de Rechtbank van Lahore; (3) een brief van de Bisschop Y. N. B. (...) d.d. 28.03.2022; (4a) een brief aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw broer S. E. (...); (4b) foto's van voedselbedeling georganiseerd door JCFAN; (5) een artikel over een man opgesloten wegens blasfemie op 22 maart 2022; (6) een internetlink naar een artikel over een aanval op een kerk in Pakistan; (7) een brief d.d. 19.05.2022 van uw broer S. E. (...) die in de VS verblijft; en (8) een ongedateerd brief van uw broer S. D. (...) die bevestigt om veiligheidsredenen zijn huis te hebben verlaten sinds nieuwe klacht van 28.03.2022; (B) een registratiebewijs van Jesus Christ For All Nations (JCFAN); (C) een schrijven van wijkgezondheids-centrum D. R. (...) d.d. 29/08/2022 gericht aan Fedasil waarin gesteld wordt dat u met verschillende gezondheidsproblemen kampt, dit onder meer omdat u niet over een vaste verblijfplaats beschikt en waarbij foto's van uw voet werden toegevoegd; (D) een brief van uw advocaat d.d. 12.01.2023, met hieraan toegevoegd een foto van een brief van uw raadsman in Pakistan A. H. R. (...) opgesteld op dezelfde datum waarin wordt meegedeeld dat de rechtbank in Lahore niet toegankelijk is wegens een staking; (E) een brief van uw raadsman van 22.03.2023 met hieraan toegevoegd een verklaring van uw advocaat A. H. R. (...) d.d. 20.3.2023 (opgesteld in het Engels); (F) een foto m.b.t. situatie van de christenen in Pakistan; (G) een brief van uw advocaat d.d. 30.06.2023 met daaraan toegevoegd een schrijven van uw raadsman in Pakistan gericht aan L. B. (...) en een aantal procedurestukken in de vorm van gecertificeerde kopies aangaande de tenlastelegging van blasfemie; (H) een mail van uw advocaat d.d. 17.08.2023 waarin verwezen wordt naar recente incidenten met Pakistaanse christenen, en waaraan enkele persartikels en video's die circuleren werden toegevoegd; (I) een schrijven van advocaat d.d. 30.08.2022 met hieraan toegevoegd (a) een brief gericht aan de DVZ d.d. 17.08.2022, waarvan de inhoud identiek is aan de brief d.d. 23.06.2022; (b) een medisch attest van het wijkgezondheidscentrum D. R. (...) d.d. 2.08.2022; (c) een brief van uw raadsman d.d. 28.02.2023 waarin wordt meegedeeld dat uw gerechtelijke procedure werd verder gezet en dat er een nieuwe zittingsdatum gepland was is 8.03.2023, en waarbij reeds een kopie van een deel van de gecertificeerde stukken die u op 30.06.2023 in originele vorm heeft neergelegd, werd overgemaakt; (J) een e-mail van L. B. (...) (de voorzitter van Pakistan Minority Rights Legal Assistance Aid in Oud-Turnhout) d.d. 4.11.2021 waarin toegelicht wordt dat er sprake is van religieuze vervolging van minderheden en christenen in Pakistan; (K) een door u handgeschreven brief (ongedateerd); (M) voorschrift voor kinesitherapie d.d. 21.12.2022; (N) een enveloppe van DHL als bewijs van verzending van documenten op 30.03.2022 vanuit Lahore en gericht aan L. B. (...); en (O) een enveloppe van USPS als bewijs van verzending van brieven vanuit de VSA op 5.09.2022 door uw broer S. E. (...) en gericht aan L. B. (...) en u.

Uw eerstvolgend verzoek om internationale bescherming werd op 8 november 2022 ontvankelijk verklaard. Uw werd vervolgens op 2 januari 2023 gehoord op de zetel van het CGVS. Op 20 april 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen een beroep in bij de RvV op 24 mei 2023. Op 29 juni 2023 trok het CGVS voornoemde weigeringsbeslissing in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

In uw verzoekschrift d.d. 24.05.2023 voerde u aan dat u bij schrijven van uw advocaat op 17 augustus 2022 aangegeven had dat er in uw hoofde bijzondere noden gelden en dat dit gestaafd werd met een medisch attest d.d. 2 augustus 2022. Het CGVS had echter geen dergelijk schrijven of medisch attest ontvangen. Op verzoek van het CGVS heeft uw raadsman dit schrijven en bijbehorend attest vervolgens op 30 augustus 2023 overgemaakt aan het CGVS. In dit attest van het wijkgezondheidscentrum D. R. (...) d.d. 2.08.2022 wordt meegedeeld dat u in 2020 gediagnosticeerd werd met borstkanker, dat u nood heeft aan medische opvolging tot 2025, dat u een diabetespatiënt bent, dat u kampt met musculoskeletale problemen, dat u psychosociale toestand u veel klachten bezorgt, en dat u nood heeft aan een stabiele socio-economische situatie om uw gezondheid op duurzame wijze te verbeteren. Dient evenwel vastgesteld te worden dat voornoemd attest geen gegevens bevat waaruit blijkt dat u niet in staat zou zijn een volledig en coherent relaas naar voor te brengen of om aan de asielprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan deze procedure deel te nemen. U maakte tijdens uw persoonlijk onderhoud van 2 januari 2023 geen enkel gewag van enige moeilijkheden die u tijdens het onderhoud zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden. U stelde op het einde van het persoonlijk onderhoud de gestelde vragen goed te hebben begrepen, en noch u, noch uw raadsman maakte enige opmerking over het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verwijst u vooreerst, onder meer middels verwijzing naar diverse artikelen, video's, een foto, landenrapporten en een mail van L. B. (...), naar de algemene situatie van christenen in Pakistan en voert u aan dat christenen er op regelmatige basis vervolgd, verminkt of vermoord worden. Dienaangaande dient erop gewezen te worden dat er reeds in de beslissing met betrekking uw eerste verzoek om internationale bescherming toegelicht werd dat uit de informatie waarover het beschikt, blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, en dat christenen zich in een precaire situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden, en dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich dan ook niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, blijft dan ook noodzakelijk, een gegeven dat ook uitdrukkelijk bevestigd werd door de RvV in zijn arrest van 24 februari 2022 (nr. 269 001). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. U houdt immers vol dat u de waarheid vertelde over uw problemen met de moslimfamilie (CGVS p. 7). U verklaart verder dat de aanklacht die in maart 2022 tegen u werd ingediend volledig voortvloeit uit de problemen die u in 2019 ondervond met F. E. (...) en haar familie. Er dient echter op gewezen te worden dat het CGVS geen geloof hechtte aan het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vervolging vanwege blasfemie, dit omdat (i) u erg laattijdig ingediend verzoek om internationale bescherming afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming; (ii) aan de verklaringen met betrekking tot uw problemen met F. E. (...), aan wiens dochter u bijlessen zou hebben gegeven, geen geloof kon worden gehecht, daar (a) het niet aannemelijk was dat uw belagers dermate onzorgvuldig zouden handelen door u in het bezit van uw telefoon op te sluiten in een kamer waaruit u kon ontsnappen door simpelweg uit het raam te springen; (b) u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u na uw ontsnapping verbleef; en (c) u zich sedert uw vertrek uit Pakistan niet heeft trachten te informeren over het verdere verloop van uw beweerdde problemen sedert uw vertrek uit Pakistan. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, en u diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de

beoordeling ervan vast, behoudens voor zover u nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn om de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen dergelijke elementen aan, en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde dat u F. E. (...) op 28 maart 2022 een formele klacht tegen u indiende waarin u ervan beticht werd de Koran te hebben verscheurd en zich schuldig te hebben gemaakt aan blasfemie. Ter staving hiervan legt u de volgende documenten voor: een zogenaamd zittingsverslag van de Rechtbank van Lahore, met hieraan toegevoegd een door F. (...) ondertekende affidavit d.d. 28 maart 2023; een bevel d.d. 4.02.2023 waarbij de zaak wordt doorverwezen naar de "Worthy District and Sessions Judge"; een bevel van de Additional Sessions Judge te Lahore d.d. 11.02.2023 en 8.04.2023; een beslissing van dezelfde rechter d.d. 25.03.2023 waarbij de zaak wordt afgewezen; een beslissing d.d. 8 april 2023 waarin het verzoek tot heropening van de zaak ingewilligd wordt; en een volmacht waarin F. E. (...) een advocaat genaamd A. Q. (...) machtigt om haar te vertegenwoordigen.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude van 29 september 2022), blijkt dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpiseerd is, dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij en dus ook bij justitie en politie, dat documentenfraude dan ook wijdverspreid is in Pakistan, en dat de authenticiteit van een document bijgevolg geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat. Gezien de grootschalige fraude en corruptie waaraan Pakistaanse documenten onderhevig zijn, genieten de door u neergelegde procedurestukken en gerechtelijke beslissingen derhalve slechts geringe bewijswaarde.

Dient verder vastgesteld te worden dat het document waarvan u verklaarde dat het zittingsverslag van de rechtbank van Lahore betreft, geen verslag van een zitting betreft doch in wezen een weergave is van de klacht ingediend door F. E. (...). Het is hierbij opmerkelijk dat daar waar in de punten 1 en 2 van de klacht nog gesproken wordt over "the accused" en "the complainant" er in punt 3 en 4 plots in de ik-vorm, en dus vanuit het perspectief van de eisende partij, geschreven wordt. Wat er ook van zij, dit stuk, met als hoofding "In the Court of Sessions Judge Lahore", bevat geen enkele vermelding van de datum waarop de klacht werd ingediend, en de laatste pagina blijkt te ontbreken. Het bevat wel diverse stempels d.d. 29.03.2022 waarbij geattesteerd wordt dat het om een gecertificeerde kopie gaat, en als bijlage wordt een door F. E. (...) ondertekende "affidavit" d.d. 28 maart 2022 ingediend bij "The court of Sessions Judge Lahore" toegevoegd. Er kan aldus besloten worden dat de klacht in kwestie op 28 maart 2022 werd ingediend.

U legt vervolgens na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een bijna identiek stuk voor, echter ditmaal met als hoofding "In the court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore". Ook dit stuk is niet gedateerd, maar werd op 22 mei 2023 afgestempeld ter bevestiging van het feit dat het om een gecertificeerde kopie gaat. Het is hierbij opvallend dat dit document afgeleverd wordt door een andere instantie, doch op dezelfde wijze is opgebouwd als voornoemde klacht ingediend bij de "the Court of Sessions Judge Lahore" en dat er andermaal in de punten 3 en 4 plots in de ik-vorm wordt geschreven. En ook aan deze klacht is een door F. E. (...) ondertekende "affidavit" toegevoegd. Het is evenwel opmerkelijk dat deze affidavit op exacte dezelfde datum, i.e. 28 maart 2022, werd opgeste, doch bij een andere instantie, met name "The court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore" werd ingediend. Deze vaststelling beperkt dan ook de objectieve bewijswaarde die aan de door u neergelegde stukken kan worden toegekend. Het hoeft immers geen betoog dat het geenszins logisch is dat F. E. (...) op dezelfde dag bij twee verschillende instanties dezelfde klacht zou indienen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering aangeklaagd te zijn voor blasfemie, wordt verder bevestigd door uw verklaringen aangaande de datum waarop deze klacht werd ingediend en de wijze waarop u ervan in kennis bent gesteld. Er dient immers vastgesteld te worden dat u er reeds in januari 2019 door F. E. (...) van beticht werd een Koran te hebben gescheurd, dat u om die reden ook door haar en haar werkster geslagen en opgesloten werd, en dat u daarom uw land van herkomst diende te verlaten. U verklaart dat F. E. (...) u was blijven zoeken, maar omdat ze u niet kon vinden vervolgens een klacht had ingediend. Gevraagd naar de reden waarom zij tot maart 2022 wachtte om een klacht in te dienen, antwoordt u dat u daar niets over kan zeggen, maar dat u wel weet dat hun tactiek erin bestaat "dat ze eerst proberen die persoon zelf te vinden, ze laten die persoon denken dat ze niets meer doen tegen hen, dan zou die terugkomen en dan kunnen ze zelf tussenkomen en hen bestraffen" (CGVS p. 3). U bent echter niet teruggekeerd naar Pakistan (CGVS p. 3), waardoor uw situatie niet in deze door u geschetste aanpak past. U hierop gewezen antwoordt u dat u niet teruggekeerd bent, omdat u weet dat ze u valselijk van blasfemie zouden beschuldigen (CGVS, p. 3). Uw antwoord klaart echter geenszins uit waarom er pas in maart 2022 een klacht tegen u werd ingediend. Wat er ook van zij, indien F. E. (...) u daadwerkelijk van blasfemie wilde beschuldigen, kan er in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom zij dan, zonder dat daar enige concrete aanleiding toe was, plots op 28 maart 2022, en dus meer dan 3 jaar na uw vertrek uit Pakistan, besliste om formeel een klacht tegen u in te dienen.

Het is bovendien wel erg toevallig hoe snel u over deze aanklacht hoorde. U verklaart namelijk dat u via uw broer S. (...) over deze aanklacht hoorde omdat deze opzoekwerk deed in de rechtbank via zijn advocaat R. A. (...) (CGVS p. 4). Deze man onderzocht reeds sinds 2019 regelmatig of er aanklachten tegen u bestonden (CGVS p. 4-5), waarbij hij nooit eerder iets vond, omdat er nog geen aanklachten tegen u werden ingediend (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn evenwel niet verzoenbaar met deze afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en waaruit duidelijk bleek dat u zich nooit heeft geïnformeerd naar de incidenten die plaatsvonden na uw vertrek uit Pakistan. Zo gaf u toen aan geen idee te hebben of er een Fatwa tegen u werd uitgesproken of andere stappen die de familie die u beschuldigde van blasfemie heeft gezet (NPO 19.04.2021 p.13). Op geen enkel ogenblik doorheen uw persoonlijk onderhoud d.d. 19 april 2021, maakte u er bovendien melding van dat uw broer en/of diens advocaat op regelmatige basis onderzochten of u al ondertussen al formeel was aangeklaagd of in beschuldiging was gesteld. Evenmin haalt u dit in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit terwijl u er van op de hoogte was dat het CGVS u een gebrek aan interesse verweet.

Het is hoe dan ook zeer bevreemdend dat deze advocaat gedurende meer dan 3 jaar herhaaldelijk zou controleren of er al dan niet een aanklacht tegen u neergelegd zou worden, hoewel er hiertoe geen concrete indicaties waren, temeer deze gang van zaken ook weinig productief is: immers als beklaagde zou u automatisch op de hoogte gesteld worden van een aanklacht tegen u. Het is verder erg opvallend dat deze advocaat de aanklacht redelijk snel vond nadat hij ingediend werd. Immers, de aanklacht werd ingediend op 28 maart 2022. Een gecertificeerde kopie werd reeds afgeleverd op 29 maart 2022, en uit de door u voorgelegde enveloppe van DHL blijkt dat deze documenten al op 30 maart 2022 naar L. B. (...) (de voorzitter van Pakistan Minority Rights Legal Assistance Aid in Oud-Turnhout) verzonden werden.

Verder is het erg opvallend dat deze aanklacht zo kort volgde op het arrest van de RvV d.d. 24 februari 2022. De aanklacht die u neerlegt werd namelijk ingediend iets meer dan een maand nadat de Raad uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS m.b.t. uw eerste verzoek verworpen had

De opeenstapeling van toevalligheden binnen uw relaas is opmerkelijk. U reageert daarop dat u daar niets over kan zeggen (CGVS p. 6-7). Echter, het gegeven (i) dat deze aanklacht plots 3 jaar na uw vertrek werd ingediend, (ii) dat dit toevallig gebeurde kort nadat de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde, (iii) dat u daar bovendien op een erg toevallig moment, en bijna onmiddellijk na het indienen van de klacht achter kwam, zonder dat u van deze aanklacht op de hoogte werd gesteld door de overheid, en (iv) dat uw broer er bovendien in slaagde om een gecertificeerde kopie van deze klacht binnen de twee dagen nadat deze werd ingediend naar u te versturen, ondermijnt verder de reeds relatieve bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken.

De vaststelling dat deze documenten eind maart 2022 naar u verstuurd werden, maar dat u pas op 18 mei 2022 uw tweede verzoek om internationale bescherming indiende ondergraft voorts de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met F. E. (...). Ook uw volstreekte desinteresse omtrent de verder opvolging van deze aanklacht bevestigt de onaannemelijkheid van uw asielrelaas. Het gaat hier namelijk om een aanklacht waarvan u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud d.d. 2 januari 2023 al ruim 8 maanden op de hoogte was en waarbij voor u de doodstraf wordt gevraagd. U kan desondanks niet zeggen of er nadien nog iets gebeurde met de aanklacht, uw advocaat ondernam niets tegen deze aanklacht omdat u niet in Pakistan bent en u weet absoluut niet of er al zittingen in deze zaak zijn geweest (CGVS p. 7). U heeft hierover ook niets gevraagd aan uw advocaat (CGVS p. 7). Het is pas na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u opnieuw contact opneemt met uw advocaat in Pakistan. Uw laattijdig handelen geeft blijk van een gebrek aan interesse die niet verenigbaar is met de ernst van de door u aangehaalde feiten

In een brief van 12 januari 2023 wijst uw advocaat erop dat u informatie tracht te verkrijgen over het gerechtelijk vervolg dat aan de klacht is gegeven, maar dat de rechtbank in Lahore niet toegankelijk is wegens een staking. In zijn schrijven van 28 februari 2023 stelt uw raadsman dat er een nieuwe zittingsdatum gepland is op 8 maart 2023, en wordt er reeds een gewone kopie van de documenten waarvan u later een gecertificeerde kopie zal overmaken, toegevoegd. Op 22 maart 2023 deelt uw raadsman mee dat er een nieuwe zittingsdag gepland is op 28 maart 2022 en verzoekt hij het CGVS om de verdere procesgang af te wachten alvorens een beslissing te nemen. U maakt uiteindelijk op 30 juni 2023 een bundel gecertificeerde kopieën van gerechtelijke stukken over. Merkwaardig genoeg wordt nergens in de door u voorgelegde stukken verwezen wordt naar een zitting die plaatsgevonden zou hebben op 8 maart 2023 of 28 maart 2023.

In een (nauwelijks leesbaar) bevel d.d. 4.02.2023 afkomstig van "the Court of Babal Munir Warraich" wordt voorts gesteld dat aangezien er sprake is een misdrijf dat onder artikel 295-B en 295-C van het Pakistaans Strafwetboek ressorteert, de klacht in kwestie overgemaakt wordt aan de "Worthy District and Sessions Judge". Uit de daaropvolgende beslissing van de "Additional Sessions Judge" te Lahore blijkt dat de verklaringen van de eiser op 11.02.2023 werden vastgelegd, en dat aan de advocaat van de aanklager

bevolen wordt om uiterlijk op 16 februari 2023, “met argumenten naar voren te komen”. Ook in een document d.d. 8.04.2023 wordt andermaal aan de klager het bevel gegeven om “met argumenten naar voren te komen”, ditmaal uiterlijk tegen 15 mei 2023. Gezien u beschuldigd werd van blasfemie, en gezien het Pakistaanse Strafwetboek meerdere artikelen bevat die er specifiek op zijn gericht om blasfemie strafrechtelijk te vervolgen, kan in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom niet het Pakistaans Openbaar Ministerie, maar F. E. (...), een gewone burger, belast zou worden met het ontwikkelen van “argumenten” teneinde aan te tonen dat u zich daadwerkelijk schuldig heeft gemaakt aan blasfemie.

Verder is het bevreemdend te moeten vaststellen dat de “Additional Sessions Judge” te Lahore op 25 maart 2023 vaststelt dat de eisende partij ondanks herhaaldelijke oproepen zich niet heeft aangemeld en dat het dossier daarom wordt afgewezen. Het hoeft geen betoog dat het weinig steek houdt dat F. E. (...) enerzijds de moeite doet om 3 jaar na uw vertrek alsnog een formele klacht wegens blasfemie tegen u in te dienen, maar dan anderzijds ondanks “herhaaldelijke oproepen” van het gerecht nalaat om de zaak verder op te volgen. Evenmin is het, gelet op ernst van de feiten waarvan u beticht wordt, andermaal niet aannemelijk dat het Pakistaans gerecht de verdere strafrechtelijk vervolging van een misdrijf zou laten afhangen van de handelingen van een gewone burger.

In het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de alomtegenwoordige documentenfraude in Pakistan, en gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, besluit het CGVS dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de door u voorgelegde documenten ter staving van uw bewering aangeklaagd te zijn en gerechtelijk vervolgd te worden wegens blasfemie.

U weet ook de waarachtigheid van de overige door u neergelegde documenten niet aannemelijk te maken. Ten eerste gaat het daarbij om de brief die bisschop Y. N. B. (...) schreef op uw aanvraag (CGVS p. 8), zonder u ooit face-to-face te hebben ontmoet (CGVS p. 3). Dit geeft de brief reeds een hoog gesolliciteerd karakter. Bovendien verstuurde de bisschop zijn brief op 28 maart 2022, dus exact op de datum waarop de aanklacht werd ingediend. Over dit enorme toeval kan u wederom niets zeggen (CGVS p. 8). De bisschop schrijft in zijn brief daarnaast dat u reeds op 12 januari 2019 valselijk beschuldigd werd van blasfemie onder sectie 295-B, wat u bevestigt (CGVS p. 8). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen of met de door u neergelegde aanklacht, die als datum duidelijk en meermaals 28 maart 2022 vermeldt, meer dan drie jaar later. Het extreme toeval en deze flagrante tegenstrijdigheid doen dus niet enkel twijfelen aan de waarachtigheid van de brief van de bisschop, maar ondermijnen ook verder de geloofwaardigheid van de door u neergelegde aanklacht. In het schrijven van uw advocaat d.d. 12 januari 2023 haalt uw advocaat aan dat het in de brief van de bisschop niet gaat om een formele klacht. Dat lijkt echter niet alleen weinig waarschijnlijk omwille van de vermelding van een wetsartikel waaronder u beschuldigd zou worden, bovendien is deze brief in dat geval absoluut geen bewijsstuk dat de aanklacht tegen u ondersteunt. Uw advocaat geeft immers zelf aan dat de bisschop niet op de hoogte kon zijn van deze aanklacht. Dat de bisschop over uw situatie was ingelicht via een niet nader genoemde gemeenschappelijke vriend en na verificatie van de feiten bereid was deze getuigenis te geven, zoals uw raadsman toelicht in zijn brief van 23 juni 2022, stemt overigens niet overeen met de verklaringen die u dienaangaande heeft afgelegd en waaruit blijkt dat u zelf aan de bisschop gevraagd heeft of hij u kan helpen (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt nergens uit deze brief dat de bisschop de door u aangehaalde feiten zou geverifieerd hebben.

Ten tweede kan aan de door uzelf opgestelde brief geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de brieven opgesteld door uw 2 broers, gezien deze duidelijk ten uwe behoeve werden opgemaakt en gezien uw eigen familieleden allermindst als objectieve bronnen kunnen bestempeld worden. Bovendien bevat de brief van uw broer Earnest geen enkele informatie over of verwijzing naar uw concrete problemen. Ten derde kan ook de brief van uw advocaat A. H. R. (...) d.d. 20 maart 2022 niet overtuigen. Uw Pakistaanse advocaat heeft het namelijk over een aanklacht tegen u omwille van “blossomy” (sic). Van een advocaat bij het Supreme Court of Pakistan, dat in het Engels procedeert, kan echter verwacht worden dat hij de term “blasphemy”, een cruciaal woord in de aanklacht die tegen u zou zijn ingediend, correct schrijft. Ook verklaart hij dat u onder sectie 295-C aangeklaagd wordt, hoewel de aanklacht zowel 295-C als 295-B vernoemt én schrijft hij uw naam, die steeds consequent als S. D. (...)s wordt geschreven in alle andere documenten die u neerlegt, neer als S. D. (...). En ook in zijn schrijven van 25 mei 2023, waar u opmerkelijk genoeg niet bij naam genoemd wordt, staan enkel opvallende fouten. Zo wordt er niet alleen verwezen naar artikel 2A5C in plaats van artikel 295-C, maar ook naar de Pakistan Panel Code. Nog daargelaten de vaststelling dat de hoofding en lay out van deze brieven, die op een tijdspanne van twee maanden werden opgesteld, opvallend verschillend zijn, doet deze opeenstapeling van fouten in brieven die niet meer dan een halve pagina in beslag nemen de vraag rijzen of deze brieven wel degelijk door een advocaat zijn opgesteld. Ook uw verklaringen over de asielaanvraag van uw broer weet u ten slotte niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat u de documenten over de asielaanvraag van uw broer nog niet kon neerleggen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming omdat zijn aanvraag toen nog hangende was (CGVS p. 8). De documenten die u neerlegt geven echter aan dat uw broer reeds in 2015 erkend werd als vluchteling in de Verenigde Staten. Daarop verklaart u dat hij eerst zijn vrouw en kinderen veilig naar hem toe

wilde laten komen (CGVS p. 8), maar ook daarover verklaart u dat dat reeds in 2016 gebeurde (CGVS p. 8), drie jaar voor uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw verklaringen stemmen derhalve niet overeen met de door u voorgelegde stukken, noch kan u een bevredigende verklaringen bieden voor het feit dat u deze stukken niet eerder heeft neergelegd. Overigens dient er hier nog op gewezen te worden dat een mogelijke erkenning als vluchteling van een familielid, niet automatisch voor u tot een erkenning zou leiden; elk dossier dient immers op haar eigen merites beoordeeld te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten, dan wel er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden.

Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als 'explosions/remote violence' en 58 incidenten als 'violence against civilians'. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in

het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De aanklacht en de brieven van de bisschop, uzelf en uw broers alsook de documenten in verband met de erkenning als vluchteling van uw broer E. S. (...) in de VS werden supra reeds besproken. Het registratiecertificaat van "Jesus Christ for All Nations" (dat u reeds in het kader van uw vorig verzoek had neergelegd) en de foto's van de voedselbedeling door JCFAN tonen enkel uw lidmaatschap van deze Pakistaan-christelijke organisatie aan, wat in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De e-mail van L. B. (...), de artikels en overige documenten die u neerlegt handelen enkel over de algemene toestand van de christelijke gemeenschap in Pakistan (CGVS p. 9).. De medische documenten over uw voet hebben geen betrekking op uw voorgehouden problemen. Aangaande uw medische problemen kan nog opgemerkt worden dat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen niet heeft aangehaald, dan wel aangetoond dat u ingeval van terugkeer naar Pakistan omwille van u christelijke geloofsovertuiging de toegang tot medische zorgen zou worden ontcijnd. Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet ((HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51). Voor de beoordeling van de door u ingeroepen medische problemen dient u zich aldus tot de geëigende procedure te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van

26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt zich niet te kunnen vinden in de motieven van de bestreden beslissing en hekelt dat enerzijds haar situatie niet à charge en à décharge wordt onderzocht en dat er anderzijds onvoldoende gewicht wordt gegeven aan de door haar neergelegde documenten.

Zij betoogt als volgt over de beschuldigingen van blasfemie na het incident van 12 januari 2019:

“4. Verzoekster steunt haar volgend verzoek tot internationale bescherming, naast het vijandig klimaat ten aanzien van christenen in Pakistan in het algemeen, op een bij de rechtbank van Lahore neergelegde klacht van Mevrouw F. E. (...) (van 28/03/2023) als ook op andere bijkomende documenten die deze klacht ondersteunen.

Naast het verslag van de neerlegging van de klacht bij de Rechtbank van Lahore (stuk 2 bundel 1) brengt zij inderdaad verschillende documenten aan ter staving van volgend verzoek tot internationale bescherming. Ook na het persoonlijk onderhoud worden nog documenten overgemaakt, meer in het bijzonder van haar Pakistaanse raadsman.

Het betreft aldus onder meer:

o Brief van bisschop Y. N. B. (...), dd. 28.03.2022 (stuk 3 bundel 1);

o Bewijs aangaande de Amerikaanse erkenning van status van vluchteling E. S. (...) (stuk 4a bundel 1);

o Schrijven van deze broer van mevrouw D. (...) aangaande erkenning in US (stuk 7 bundel 1);

o Foto voedselbedeling georganiseerd door JCFAN (Mevrouw S. D. (...) en broer E. S. (...) ea) (stuk 4b bundel 1);

o Schrijven van Sa. D. (...), broer van S. D. (...) die bevestigt om veiligheidsredenen zijn huis te hebben verlaten als gevolg van de officiële klacht van 28/03/2022 (stuk 8 bundel 1);

o Medisch attest van 02/08/2022 na bijkomend schrijven van haar raadsman op 17.08.2022 (stuk 9 bundel 1).

En volgend op het persoonlijk onderhoud:

o Aanvullende stukken in verband met de lopende procedure tegen mevrouw D. (...) bij brief van raadsman op 28 februari 2023 (stuk 3 en 4 bundel 2);

o Verklaring van advocaat A. H. R. (...), dd. 20.03.2023 bij brief van 22 maart 2023 (stuk 3 en 4 bundel 2);

o Brief raadsman met opmerkingen aangaande persoonlijk onderhoud, dd. 12 januari 2023 (stuk 2 bundel 2);

o Aanvullende stukken in verband met de lopende procedure tegen mevrouw D. (...) bij brief van raadsman op 30/06/2023 (stuk 3 en 4 bundel 2).

Verzoekster voegt bij huidig verzoekschrift een beslissing van de rechtbank van Lahore van 26/9/2023 waarbij de zaak ten aanzien van haar wordt afgewezen (stuk 16 bundel 2).

5. Verzoekster heeft door middel van al deze documenten haar vrees voor vervolging als gevolg van het voorval van 12 januari 2019 waarvoor een officiële klacht van blasfemie wordt neergelegd op 28 maart 2023 uitgebreid gestoffeerd. Het is dan ook frappant vast te stellen dat het CGVS deze documenten eenzijdig negatief “à charge” evalueert zonder zich te bekommeren of in werkelijkheid na te gaan of deze procedure hangend was.

Afschrift klacht op 28 maart 2022 bij rechtbank van Lahore

6. Het staat vast, uw Raad kan dit beoordelen, dat mevrouw D. (...) bij haar volgend verzoekschrift een origineel afschrift van de klacht zoals opgemaakt bij de Rechtbank van Lahore, overmaakte aan de asieliinstanties. Hierin wordt de klacht weergegeven die Mevrouw F. E. (...) indiende betreffende de feiten op 12 januari 2019 waarbij verzoekster een deel van de Koran zou verscheurd hebben en ook negatieve opmerkingen zou gemaakt hebben over personages uit de Islam.

Verwerende partij meent dat het geenszins logisch is dat Mevrouw F. E. (...) haar klacht zowel bij “the Court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore” als bij “the court of Sessions Judge Lahore” heeft ingediend.

De bestreden beslissing motiveert aangaande dit stuk:

(...)

Deze motivering is niet afdoende en overtuigt niet.

Dat Mevrouw F. E. (...) haar klacht zowel bij "the Court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore" als bij "the court of Sessions Judge Lahore" heeft ingediend, komt waarschijnlijk omdat ze zich bij haar eerste klacht vergist had.

Dit is eigenlijk niet zo relevant aangezien dat zaak nadien wel voor de juiste rechter werd gebracht, namelijk de Additional Sessions judge (Khalid Iqba Khan) (stuk 4 bundel 2).

Voor 295-B en 295-C van de Penal Code is het inderdaad zo dat de Court of Session bevoegd is (Code of Criminal Procedure, Schedule II, 295-B en 295-C, https://www.fmu.gov.pk/docs/laws/Code_of_criminal_procedure_1898.pdf p. 226).

Verzoekster had het document met de klacht voor "the Court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore" voor zich kunnen houden, maar heeft dat niet gedaan en heeft steeds alle documenten neergelegd. Ook zij heeft er soms het raden naar hoe de procedure exact verloopt in Pakistan.

Dit alles wil echter niet zeggen dat er geen objectieve bewijswaarde gehecht kan worden aan de klacht. Voldoende andere stukken bewijzen dat de rechtszaak wel degelijk hangende was (stuk 4 bundel 2).

Door deze officiële documenten verder niet te beoordelen schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel. Het EHRM benadrukte eerder in zijn arrest SINGH en anderen/ België van 2 oktober 2012 het belang voor de asielautoriteiten om elk document dat door de verzoeker om internationale bescherming wordt aangebracht op zorgvuldige wijze te onderzoeken (EHRM, 2 oktober 2012, zaak SINGH en anderen/België 59166/12, 97, zie ook RvV, 28 september 2016, n° 175423).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat alzo de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Bovendien, zelfs indien het om een kopie van een rechterlijk document uit het land van oorsprong gaat, wat in deze dus niet het geval is, kan het CGVS niet zomaar beweren dat dit vals is zoals het in dit geval doet. Zij dient immers afdoende te motiveren waarom dit zo zou zijn (RvS 27.06.1996, nr. 60.545)

Des te frappanter is deze onzorgvuldigheid aangezien dit afschrift van de neerslag van de klacht bij de rechtbank van Lahore het belangrijkste stuk is dat wordt aangebracht door verzoekster bij dit volgend verzoek. De neerslag bevestigt immers de eerdere verklaringen verzoekster en is de aanleiding voor het volgend verzoek.

De klacht bevestigt immers het voorval van 12 januari 2019 waarvoor verzoekster officieel werd aangeklaagd bij klacht van 28 maart 2022 (stuk 2 bundel 1):

(...)

Daarnaast vormt dit ook een schending van de materiële motiveringsplicht.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.65).

In casu kan alleen besloten worden dat het niet aanvaarden van een origineel document uitgaand van een rechtbank waarin verzoekster expliciet wordt vermeld en wat de aanleiding van haar volgend verzoek betreft, leidt tot een foutieve feitenvergarings waardoor de beslissing materieel niet afdoende gemotiveerd is. Een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Pakistan is hierdoor immers redelijk aan te nemen. Het document bevestigt het asielrelaas van verzoekster. De waarachtigheid van de andere documenten die verzoeker aanbracht in kopie moet in het licht van dit origineel stuk worden gezien.

Verwerende partij schendt ook de bewijskracht van dit document door er een interpretatie aan te geven die manifest verkeerd is en niet verenigbaar met de termen van dit document (RvV 220.069 van 28/06/2012).

Een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 moet bijgevolg worden aangenomen.

7. Verwerende partij wijst in haar beslissing naar tijdens het persoonlijk onderhoud gedane verklaringen om dit origineel stuk van de rechtbank van Lahore alle geloofwaardigheid te ontnemen.

De argumenten die de verklaringen van mevrouw D. (...) ongeloofwaardig zouden maken, kunnen niet gevolgd worden.

Dit wijst zonder meer op een eenzijdige interpretatie in strijd met het rechterlijk document.

Ten eerste wordt aangegeven dat verzoekster niet kan verklaren waarom mevrouw E. (...) meer dan drie jaar na de feiten klacht indiende tegen verzoekster. Het is begrijpelijk dat verwerende partij op het eerste zicht hierover vragen stelt, doch geeft verzoekster hierop een duidelijk antwoord, namelijk:

“(…)” (Persoonlijk onderhoud, p. 3)

Doordat verzoekster niet is teruggekeerd naar Pakistan, stelt de negatieve beslissing dat er absoluut geen enkele reden voor de laattijdige klacht is.

Deze aanname is op geen enkel redelijk gegeven gesteund.

Dit is een geheel verkeerde interpretatie van verzoeksters verklaringen en van de inhoud van het document.

Dat zij niet kon worden aangetroffen en er volgens de bewoordingen van de klacht geen “eigenrecht” kon worden gedaan, vormt blijkbaar juist mee de reden waarom klacht werd ingediend.

Er kan niet ingezien worden waarom dit geen redelijk aanneembare verklaring zou zijn.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

(…)

De laattijdigheid van klacht bewijst geenszins dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster werd aangeklaagd. Het origineel document van deze klacht bewijst wel dat mevrouw E. (...) heeft gehandeld zoals verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud met het CGVS.

Dat ten tweede deze klacht wordt ingediend enkele maanden na het voor verzoekster negatieve arrest van uw Raad aangaande haar eerste verzoek, berust inderdaad op toeval, doch dit kan verzoekster niet kwalijk genomen worden.

Dit vormt op zich geen voldoende reden om de bewijskracht aan dit stuk te ontnemen.

Dat zij snel op de hoogte was van deze klacht, hoeft daarnaast niet te verbazen, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Hoe dit in realiteit is gebeurd wordt immers verduidelijkt in de brief van 12 januari 2023 die de raadsman aan verwerende partij richtte samen met de opmerkingen over het persoonlijk onderhoud (stuk 2 bundel 2) zoals blijkt uit volgende passage:

“(…)”

Nergens in de motivering wordt met deze, nochtans logische verklaring rekening gehouden. Hier wordt zelfs niet op ingegaan.

De beslissing is op dit punt materieel niet rechtsgeldig gemotiveerd.

Ten derde wordt gewezen op de zogenaamde desinteresse van verzoekster:

(…)

Mevrouw D. (...) betwist dit ten zeerste.

Uit de elementen van het dossier blijkt immers dat zij zelf inlichtingen aan haar broer heeft gevraagd nadat haar eerste verzoek definitief werd afgewezen wat leidde tot het volgend verzoek zoals hierboven reeds aangegeven.

Daarnaast worden op verscheidene ogenblikken na het persoonlijk onderhoud stukken overgemaakt via haar raadsman, meer bepaald op 28 februari, 22 maart en 30 juni 2023 (stuk 3 bundel 2). Het gaat om zowel kopieën van procedurestukken (stuk 4 bundel 2) als een brief van de raadsman, A. H. R. (...) (stuk 5 bundel 2). Het is dus geheel niet correct dat er geen enkele opvolging van documenten is geweest van de initiële klacht, nog minder dat sprake is van desinteresse.

Ook is op 17/08/2023 een schrijven overgemaakt aan de verwerende partij om de bezorgdheid over haar situatie uit te drukken naar aanleiding van de golf van geweldincidenten rond Christenen (stuk 13 bundel 2). Dit getuigt wel degelijk van opvolging van haar situatie.

Overigens hangt verzoekster af van de antwoorden die zij ontvangt vanwege de advocaat die is aangesteld.

Op 29/06/2023 heeft haar raadsman de betrokken advocaat aangeschreven om een update te bekomen zoals trouwens vermeld in de brief van 30/06/2023 gericht aan de verwerende partij (stuk 14 bundel 2).

Op 17/08/2023 heeft zij aan de heer L. B. (...), Voorzitter van de Pakistan Minority Aid VZW, een persoon in België die haar helpt in deze procedure en dewelke zij ook vernoemt in het persoonlijk onderhoud, ook gevraagd om te trachten bijkomende informatie te bekomen (stuk 15 bundel 2).

Zo is zij intussen te weten gekomen dat de klacht tegen haar verworpen werd.

De Raad zal opmerken dat de rechtbank van Lahore de klacht verworpen heeft omdat ze de laattijdigheid van de klacht problematisch vindt (stuk 16 bundel 2).

Dat verzoekster niet is geïnteresseerd in haar zaak en dit de geloofwaardigheid zou ondermijnen, is dan ook gewoon aangetoond onjuist.

8. In verband met het bevel van 04/02/2023 beweert verweerder dat het in alle redelijkheid niet kan worden ingezien waarom niet het openbaar ministerie maar F. E. (...) belast zou worden met het ontwikkelen van argumenten teneinde te tonen Mevrouw D. (...) zich schuldig heeft gemaakt aan blasfemie.

De motivering luidt op dit punt als volgt:

(…)

Dit berust echter vooreerst op een foute lezing van dit bevel. Het is niet omdat de rechtbank dit aan F. E. (...) vraagt, dat dat niet eveneens de rol van het openbaar ministerie is.

Het is trouwens allesbehalve vreemd dat ook de advocaat van de eiser argumenten moet ontwikkelen. Uit een rapport van Amnesty International blijkt dat in 12 blasfemie zaken die zij onderzochten "(...)" (stuk 11 bundel 2 p. 33).

Vrije vertaling: "de klagers werden vertegenwoordigd door particulier ingehuurde advocaten, in plaats van door openbare aanklagers, die namens hen in de rechtszaal verschenen."

Dat deze bron, vrijelijk beschikbaar, onvermeld is, getuigt van een éézijdige en gebrekkige feitengaring door de asielautoriteit of een gebrek aan kennis over de rechtsgang in Pakistan.

Dat het dossier (tijdelijk) werd afgewezen omdat Mevrouw E. (...) zich niet aanmeldde wordt "als vreemd" aangemerkt maar wordt niet juridisch onderbouwd met verwijzing naar enige Pakistaanse wetgeving inzake de procedure. Verzoekster weet niet waarom dit zo is beslist.

In alle geval duidt dit in geen enkele zin op de ongeloofwaardigheid van mevrouw D. (...). Zij kan het gedrag van mevrouw E. (...) beïnvloeden noch verklaren.

De klacht werd bovendien hersteld op 08/04/2023.

Verzoekster ontving intussen een kopie van de verwerping van de klacht door de rechtbank van Lahore (stuk 16 bundel 2).

Verzoeker legt deze opnieuw over in afwachting het origineel te bekomen.

Dit nieuw stuk toont opnieuw de waarachtigheid aan van de eerder neergelegde stukken. Ze ondersteunen net allemaal het asielrelaas van verzoekster. Zij beweerde immers steeds dat zo onterecht werd beschuldigd van blasfemie door mevrouw E. (...). Niets in de stukken spreekt dat tegen.

Dat de klacht ondertussen werd verworpen verandert ook weinig aan haar vrees voor buitengerechtelijke vervolging, die mogelijks nog ernstiger wordt nu mevrouw E. (...) geen strafrechtelijke veroordeling van mevrouw D. (...) heeft bekomen. Het risico op eigenrichting ten aanzien van verzoekster is zeer reëel.

Het volstaat in de Pakistaanse context een massa op de been te brengen die snel opgehitst worden en die tot actie overgaan zoals meermaals is gerapporteerd.

9. Verweerder verwijst naar de COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude van 29/09/2023 om te beslissen dat de neergelegde procedurestukken en gerechtelijke beslissingen slechts een geringe bewijswaarde genieten.

Het "Beyond proof" rapport van de UNCHR bepaalt echter het volgende:

"(...)"

[VRIJE VERTALING]

"(...)"

UNHCR, Beyond Proof, Credibility assessment in EU Asylum Systems, Full report, mei 2013, blz 163, geraadpleegd

via

<https://www.unhcr.org/media/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems>

Verwerende partij is verder slecht gekomen met haar standpunt indien ze zelf geen enkele moeite doet om inlichting te bekomen om meer zekerheid te krijgen over de documenten.

Verzoekster vroeg (bij brief van haar raadsman op 28 februari, 22 maart en 30 juni 2023) aan de asielinstanties om bij de diplomatieke vertegenwoordiging van België inlichtingen te verkrijgen aangaande de toen nog lopende procedure. Zij stelt uitdrukkelijk zelfs bereid te zijn de kosten hiervoor op zich te nemen (stuk 3 bundel 2). In de brief van 22 maart en 30 juni 2023 benadrukt haar raadsman de samenwerkingsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel:

"(...)"

Uw Raad zal dus willen vaststellen dat verzoekster maximale inspanningen heeft geleverd om zoveel als mogelijk documenten aangaande de lopende rechtszaak te verzamelen, dit in tegenstelling tot de asielinstanties die manifest de samenwerkingsplicht schenden.

Het CGVS heeft geen enkele daad van onderzoek gevoerd ondanks de uitdrukkelijk verzoeken daartoe.

Bijkomend is het nuttig aan te geven dat rechtszaken inzake blasfemie moedwillig gerekt worden in Pakistan.

Dat de zaak lang aansleepte is dus geen argument om de waarachtigheid van de procedure in vraag te stellen.

Een artikel op de site van Aleteia¹, gepubliceerd op 2 februari 2023, maakt hiervan gewag (stuk 8 bundel 2):

"(...)"

[VRIJE VERTALING]

"(...)"

Op geplande zittingen wordt de procedure dus vaak zonder reden uitgesteld.

Trouwens, waarom zou verzoekster al deze procedurestukken laten vervalsen om ten slotte met een stuk te komen waarin de klacht ten aanzien van haar wordt verworpen?

10. Indien Mevrouw tijdens het persoonlijk onderhoud enigszins onduidelijke informatie gaf, komt dit voornamelijk door haar mentale toestand. Zij heeft ook expliciet aangegeven bij schrijven van haar raadsman op 17/08/2022 dat voor haar gezondheidstoestand bijzondere noden gelden, dit gestaafd met een medisch attest dd. 02/08/2022 (stuk 9 bundel 1). Hieruit blijkt dat haar psychosociale toestand veel klachten en symptomen met zich meebrengt.

Ook uit een psychologisch attest van 24/05/2023 blijkt dat verzoekster verschillende klachten heeft die gelieerd zijn aan haar traumatisch migratieparcours en aan haar sociale kwetsbare positie (stuk 10 bundel 1). Zo heeft ze onder andere last van geheugen- en concentratieproblemen.

De bewering van verweerder dat er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn een volledig en coherent relaas naar voor te brengen, blijft door het psychologisch attest van 24/05/2023 niet langer verdedigbaar.

Dat boudweg wordt gesteld dat verzoekster geen interesse toont in haar zaak ondanks bijgebrachte stukken, vindt dus hoegenaamd geen steun in het dossier.

Het is bijkomend onredelijk om in haar geval de minste onduidelijkheid zo eenzijdig negatief te interpreteren en verder zelf geen enkel onderzoek te voeren.

Brief van bisschop Y. N. B. (...) (stuk 3 bundel 1)

11. Wat de originele brief van bisschop Y. N. B. (...) betreft, stelt verwerende partij dat de waarachtigheid ervan niet aannemelijk is gemaakt. Dit ligt voornamelijk aan het gegeven dat de persoon in kwestie niet met mevrouw D. (...) een persoonlijk contact zou gehad hebben en deze brief bovendien op dezelfde dag is opgemaakt als de neergelegde klacht op de rechtbank van Lahore.

Reeds in haar volgend verzoek geeft verzoekster via de begeleidende brief van haar raadsman van 23 juni 2022 aan dat de bisschop ingelicht is geweest over de situatie van verzoekster via een gemeenschappelijke vriend. Na verificatie van de feiten, was hij dan bereid desbetreffend een getuigenis te geven.

Hoewel verwerende partij dus op de hoogte was van de wijze waarop deze brief tot stand is gekomen en klaarblijkelijk vragen heeft over het gesolliciteerde karakter ervan, vraagt zij amper iets over de totstandkoming van de brief en het contact dat hierover eerst heeft plaats gehad.

Op de enige vraag die hier rechtstreeks naar peilt, blijkt dat verzoekster enkel hulp vroeg in algemene bewoordingen:

"(...)"

Verzoekster vraagt dus niet zelf aan bisschop Y. N. B. (...) om een brief te schrijven, maar vraagt algemeen om hulp, via een gemeenschappelijke vriend wat uiteindelijk, na verificatie van de feiten, leidt tot deze brief.

Echter wordt deze totstandkoming van de brief geheel niet onderzocht en evenmin zijn inhoud, maar wordt enkel besloten dat deze een gesolliciteerd karakter heeft.

Het is niet omdat een stuk op verzoek van de verzoeker om internationale bescherming wordt aangebracht dat dit geen begin van bewijs vormt.

Het volgend verzoek is op dit punt dan ook niet grondig onderzocht.

Verzoekster brengt in herinnering dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk een samenwerkingsplicht oplegt aan de asielinstanties. De bepaling stelt dat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties tot taak hebben om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze houdt immers in dat, indien de door verzoeker aangebrachte elementen niet volledig, actueel of relevant zijn, de overheid in deze fase van de procedure actief moet samenwerken met de verzoeker om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M./Ierland, punt 66; RvV 21 februari 2017, nr. 182.619).

Hieruit volgt dat het CGVS een grondig onderzoek moet doen van het geheel van aangebrachte elementen, en dat het rekening moet houden met elk relevant gegeven waarover het beschikt ook al wordt dit niet door de verzoeker zelf voorgelegd.

Ten slotte vloeit dit ook voort uit de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Deze plicht houdt immers in dat elke beslissing steeds moet steunen op een deugdelijke feitengaring. In het kader van een correcte feitenvinding dient het bestuur ervoor te zorgen dat de beslissing steunt op informatie die volledig is (zie RvV nr. 176.438 van 18 oktober 2016, zie C. ADAM, M. MOLJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 127).

12. De waarachtigheid van de brief wordt in de ogen van verwerende partij verder aangetast doordat deze op dezelfde dag is geschreven als de aanklacht van blasfemie zelf, zijnde 28 maart 2022 en dat hierbij het desbetreffende artikel 295-B wordt vermeld met betrekking tot de feiten van 12 januari 2019.

Wat de toevallige overeenkomst van data betreft, heeft verzoekster geen verklaring.

Wat de zorgezegde tegenstrijdigheid betreft, gaat het zonder meer om een moedwillige interpretatie van verwerende partij.

Deze interpreteert de inhoud van de brief alsof de bisschop de formele klacht zelf reeds situeerde in 2019, wat uiteraard niet het geval is. In de brief van verzoeksters raadsman van 12 januari 2023 volgend op het persoonlijk onderhoud gaat deze hierop reeds in (stuk 2):

"(...)"

Indien de verwerende partij hieraan toch geen geloof hechtte, had zij een gedegen onderzoek moeten doen. De schending van haar onderzoeksplicht door niet meer concrete informatie te vragen over de totstandkoming van deze brief is frappant.

Des te meer nog aangezien de briefopsteller een persoon met een specifiek ambt betreft. Een dergelijk belangrijk persoon die goede kennis heeft over de situatie van christenen in Pakistan en de verklaringen van

verzoekster geheel onderschrijft, verhoogt an sich aanzienlijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van mevrouw D. (...).

De betrokken briefopsteller is niet eens gecontacteerd of bevraagd terwijl al zijn gegevens op het betreffende document te vinden zijn.

Het gebrek aan zorgvuldig onderzoek maakt dat er essentiële elementen onduidelijk zijn gelaten om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Ondergeschikt, bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° Vw.

Bijkomende verklaringen broers + bewijs vluchtelingenstatus in VS van een broer

13. Naast deze bijkomende stukken in origineel heeft verzoekster ook twee getuigenissen aangebracht betreffende haar twee broers, de heer E. S. (...) die zich in de Verenigde Staten bevindt als erkend vluchteling en de heer Sa. D. (...) die nog in Pakistan leeft.

Deze getuigenissen sporen met al de verklaringen van mevrouw D. (...), en in detail dan vooral deze van haar broer Sa. D. (...) die nog in Pakistan leeft. Het klopt dat de getuigenis van de heer E. S. (...) wat algemener blijft, doch deze stelt ook duidelijk dat zijn zus dezelfde problemen kende in Pakistan als hijzelf, redenen gelinkt aan hun christelijke overtuiging die zij publiekelijk kenbaar maken.

Aangaande haar broer E. S. (...) wenst zij in deze te onderlijnen dat deze erkend is in de VS als vluchteling. Zij heeft hiervoor bij haar volgend verzoek een bewijs van de Amerikaanse administratie neergelegd (stuk 4a bundel 1). Het is belangrijk hierbij vast te stellen dat deze om gelijkaardige redenen zijn geboorteland heeft moeten ontvluchten.

Zo heeft mevrouw D. (...) reeds bij haar eerste verzoek om internationale bescherming een registratiebewijs neergelegd waaruit blijkt dat zowel haar broer S. D. (...) als zij zelf actief lid zijn bij de christelijke organisatie Jesus Christ for All Nations (stuk 6 bundel 2). Bij huidige verzoek heeft zij bijkomend foto's van een voedselbedeling toegevoegd die de eerdere verklaringen en stukken bij het eerste verzoek verder bevestigen (stuk 4b bundel 1). Het lidmaatschap bij deze organisatie wordt ook niet betwist in de bestreden beslissing.

Het christelijk activisme speelt in deze familie dus een prominente rol wat maakt dat op de familieleden afzonderlijk onmiskenbaar een stigma rust bij de lokale gemeenschap, minstens is het redelijk dit aan te nemen in de Pakistaanse context.

Verzoekster betoogt helemaal niet dat de erkenning van haar broer als vluchteling een voldoende grond biedt om haar zelf automatisch internationale bescherming te geven.

Wel wil zij aantonen dat haar familie in een negatief daglicht staat, en het aannemelijk is dat zij van blasfemie beschuldigd zou kunnen worden, zoals gebeurd is in januari 2019 en intussen met de officiële klacht. De erkenning van haar broer als vluchteling is in deze dan ook minstens een indicatie van het sérieux van verzoeksters verzoek.

Het ondersteunt geheel de neergelegde documenten van de rechtbank van Lahore.

Aangaande het tijdstip van de toekenning van het vluchtelingenstatus van haar broer merkt het CGVS anderzijds terecht op dat deze niet met de verklaringen van verzoekster overeenstemmen. Verzoekster erkent dat ze zich vergist heeft, en wat dan nog.

De deels foutieve verklaringen hierover kunnen verklaard worden door haar mentale toestand, zoals eerder vermeld. Zij heeft hierover inderdaad expliciet melding gemaakt bij schrijven van haar raadsman op 17/08/2022 dat voor haar gezondheidstoestand bijzondere noden gelden, dit gestaafd met een medisch attest dd. 02/08/2022 (stuk 9 bundel 1). Hieruit blijkt dat haar psychosociale toestand veel klachten en symptomen met zich meebrengt. Uit het psychologisch attest van 24/05/2023 blijkt dat verzoekster last heeft van geheugen- en concentratieproblemen (stuk 10 bundel 1).

In het licht van het bovenstaande relaas over het christelijk activisme van de familie is het van belang erop te wijzen dat deze vergissing over het tijdstip van de toekenning van het vluchtelingenstatus aan haar broer niet wezenlijk het belangrijkste uitmaken.

Wat essentieel is, is dat haar broer reeds internationale bescherming heeft gekregen om gelijkaardige redenen. Ook hij liep immers in de kijker als christen door zijn deelname aan de activiteiten van Jesus Christ for All Nations, net als verzoekster.

Betwijfelt de verwerende partij dit dan?

Een eenvoudige mail naar de Amerikaanse autoriteiten had elke twijfel daarover weg kunnen nemen.

Coherente verklaringen ondersteund door documenten

14. Meer algemeen dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar verklaringen coherent zijn met deze uit haar eerste verzoek en zij deze ook stoffeert met bijkomende stukken zoals hierboven uiteengezet.

Het is dan wel correct dat zowel het CGVS als uw Raad van mening waren dat niet bleek dat verzoeker zelf te lijden had onder een persoonlijke vrees voor vervolging in de beoordeling van haar eerste verzoek.

In het licht van deze coherente verklaringen tijdens het tweede persoonlijke onderhoud en al de bijkomend neergelegde documenten, allen geheel in lijn met de verklaringen die verzoekster deed tijdens haar eerste verzoek en de toen neergelegde documenten, kan niet zonder meer het gezag van gewijsde over dit eerste verzoek ingeroepen worden.

Zo kan het gezag van gewijsde inderdaad niet zomaar ingeroepen worden wanneer tijdens een volgend verzoek niet steeds dezelfde zaak/feiten worden voorgelegd aan de RvV en dus het voorwerp van de vordering verschillend is, of wanneer er verschillende bewijzen worden geleverd (RvV 23 november 2010, Rev.dr.étr. 2010, 555).

Het gezag van gewijsde van de eerste beslissing geldt niet indien “een nieuw bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”. (RvV 16 juni 2009, T.Vreemd. 2009, 322)

Deze rechtspraak is van toepassing in onderhavig geval. In huidig volgende verzoek wordt immers enerzijds de vrees voor vervolging gegrond op een nieuw element, zijnde de formele beschuldiging van blasfemie.

Ter staving brengt verzoekster verschillende stukken aan als ook een origineel afschrift van de neergelegde klacht bij de rechtbank van Lahore die haar verklaringen bevestigen.

Ook het stuk waarin de klacht van mevrouw E. (...) wordt verworpen ondersteunt de verklaring van verzoekster tijdens zowel het eerste als het tweede persoonlijke onderhoud. Het bevestigt namelijk dat mevrouw E. (...) beweert dat mevrouw D. (...) een koran verscheurde, dat mevrouw E. (...) mevrouw D. (...) toen geslagen heeft, dat mevrouw E. (...) mevrouw D. (...) opgesloten heeft en dat mevrouw D. (...) toen ontsnapt is.

Verzoekster heeft om bovenstaande redenen aannemelijk gemaakt een gegronde vrees te hebben om vervolgd worden bij terugkeer naar haar land van herkomst en aldus moet de bestreden beslissing hervormd worden. De vluchtelingenstatus moet haar dan ook worden toegekend op grond van artikel 48/3 Vw.

15. Zelfs nu zij werd vrijgesproken blijkt afdoende dat de vrees om gevisieerd te worden zonder op de bescherming van de autoriteit te kunnen rekenen, aanwezig is.

Verschiedende mensenrechtenorganisaties en kranten benoemen het onvermogen van de Pakistaanse autoriteiten om christenen die beschuldigd worden van blasfemie te beschermen:

• Human Rights Watch:

"(...)

[VRIJE VERTALING]

"(...)"

(Human Rights Watch, “Pakistan mob attacks christian settlement”, 22/08/2023 <https://www.hrw.org/news/2023/08/22/pakistan-mob-attacks-christian-settlement>)

• Amnesty International:

"(...)"

[VRIJE VERTALING]

"(...)"

(Amnesty International, Pakistan: How the blasphemy laws enable abuse“, 21/12/2016 <https://www.amnesty.org/en/latest/press-release/2016/12/pakistan-how-the-blasphemy-laws-enable-abuse/>)

• The New Humanitarian:

"(...)"

[VRIJE VERTALING]

"(...)"

(The New Humanitarian, “Pakistan must confront blasphemy related vigilante violence”, 4/08/2023, <https://www.thenewhumanitarian.org/opinion/2023/10/04/pakistan-must-confront-blasphemy-related-vigilante-violence>)

Recente incidenten in 2023 tonen dit opnieuw aan :

-stukken :

Dit alles toont aan dat het verwerpen van de klacht ten aanzien van mevrouw D. (...) weinig verandert aan het risico van verzoekster op vervolging. Het risico op buitengerechtelijke executie is reëel en het moet duidelijk zijn dat de staat hier geen bescherming kan bieden.

16. Tenslotte stelt verzoekster, net als verwerende partij, vast dat in twee neergelegde brieven van haar advocaat enkele fouten staan.

Dat verzoekster naam in die brief met één s wordt geschreven, hoeft anderzijds niet in het bijzonder als een fout te worden aangemerkt, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert. Zo tekent bijvoorbeeld haar broer Sa. D. (...) in zijn getuigenis aangaande de formele klacht de brief met één s terwijl in het reeds eerder bijgebrachte registratiedocument van de vereniging Jesus Christ for All Nations (JCFAN) zijn naam met twee s'en staat vermeld (stuk 6 bundel 2). Deze van verzoekster zelf staat hier dan weer met één s. De enkele of dubbele s in hun naam wordt met andere woorden frequent verwisseld.

Dat de brieven daarnaast de aangehaalde fouten bevatten, kan verzoekster echter niet worden kwalijk genomen. Zij wijst in deze op de verschillende, andere bijgebrachte stukken aangaande de procedure voor de rechtbank van Lahore. Deze maken dat de fouten in de laatste brief van haar raadsman niet voldoende de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen.

Volgens verweerder doen deze fouten de vraag rijzen of deze brieven wel door een advocaat zijn opgesteld. Mocht uw raad Raad daarover twijfelen, voegt verzoekster een lijst toe met advocaten werkzaam in Lahore, waaruit blijkt dat A. H. R. (...) wel degelijk een advocaat is (stuk 12a bundel 2). Verzoekster voegt ook twee artikelen toe waaruit blijkt dat A. H. R. (...) vaker christenen verdedigt in Pakistan (stuk 12b bundel 2).

Opnieuw zou de verwerende partij zich rechtstreeks kunnen bevragen bij de betrokken advocaat. Verzoekster benadrukt nogmaals hoe de andere bijgebrachte stukken haar verklaringen, ook deze van haar eerste verzoek, verder ondersteunen."

Vervolgens geeft verzoekster een uitgebreide toelichting aan de hand van algemene informatie over de situatie van christenen in Pakistan en over de artikelen 295 B en C van de Pakistaanse strafwet. Zij verwijt de adjunct-commissaris met deze actuele informatie geen rekening te hebben gehouden en stelt nog als volgt:

"Het enige wat erover gezegd wordt is dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Het betreft in casu echter niet louter het feit dat verzoeker christen is. Zij werd beschuldigd voor blasfemie. Deze actuele informatie, in verband met blasfemie zaken tegen christenen, is dus zeer relevant en dient in beschouwing te worden genomen door verweerder.

18. Het geheel van deze incidenten toont het vijandig klimaat ten aanzien van christenen in Pakistan zonder meer aan. Dit geweld heeft een algemene strekking. Van zodra men bekend staat als christen kan men immers voor het minste conflict of de minste onenigheid met een Pakistaan behorende tot de moslimmeerderheid in deze geweldspiraal terecht komen.

Ten minste bewijst deze actuele informatie dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoekster terugkeert naar Pakistan, en meer specifiek naar Punjab, ze daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kijkt enkel naar de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, zonder ook maar enigszins rekening te houden met de specifieke situatie van Christenen. Specifiek over Punjab zegt verwerende partij dat die provincie erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De raid op kerken in augustus 2023 wordt doodgezwegen.

Het is fout om enkel te kijken naar de algemene veiligheidssituatie, en niet naar de specifieke situatie van Christenen in Pakistan, zeker omdat verzoekster erg veel bewijs toevoegde waaruit blijkt dat de situatie van Christenen, zeker in de provincie Punjab, erg gevaarlijk is.

Dat blijkt ook uit de COI focus over Christenen in Pakistan (van 30/09/2021), die verweerder bovendien zelf toevoegde aan het administratief dossier. Pagina 12 bepaalt dat de meerderheid van de incidenten ten aanzien van christenen in de referentieperiode plaatsvond in Punjab."

Verzoekster wijst nog op de samenwerkingsplicht en hekelt dat de adjunct-commissaris zich niet uitspreekt over en geen enkel bijkomend onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie van christenen in Pakistan anno 2023.

Daarna betoogt verzoekster nog als volgt:

"19. Verzoekster onderlijnt dat zij bijkomend verschillende individuele elementen naar voren bracht die illustreren dat zij niet alleen beschuldigd is geweest van blasfemie, eerst informeel in januari 2019, vervolgens formeel in maart 2022, maar eveneens dat zij als christen publiek actief was in Pakistan bij monde van de organisatie JCFAN, iets wat niet wordt betwist door verwerende partij.

Uit de neergelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster haar gezondheidstoestand verschillende ernstige klachten kent wat een terugkeer in dergelijk vijandig klimaat verder bemoeilijkt gezien haar grote kwetsbaarheid.

Zij heeft de administratie een medisch attest (stuk 9 bundel 1) voorgelegd waaruit blijkt dat:

- Borstkanker met medische opvolging tot minstens 2025/2026
- Diabetes II
- Astma
- Musculoskeletale problemen
- Psychosociale problemen

Bijkomend legt zij nog een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij kinesitherapie volgt wegens hevige nekpijnen (stuk 7 bundel 2)

Ook uit een psychologisch attest van 24/05/2023 blijkt dat verzoekster verschillende klachten heeft die gelieerd zijn aan haar traumatisch migratieparcours en aan haar sociale kwetsbare positie (stuk 10 bundel 1).

De volgende symptomen werden geobserveerd:

- Incoherent discours: springt van hak op de tak, spraakwaterval
- Psychische stress gerapporteerd door patiënte
- Piekergedachte
- Cognitieve dysfunctie: geheugen- en concentratieproblemen

Hoewel de beslissing een motivering bevat over de neergelegde klacht, schiet de motivering manifest tekort aangaande analyse van de actuele situatie van christenen in Pakistan. Daarnaast onderzoekt verwerende partij geheel niet verzoeksters aangebrachte informatie aangaande haar actieve rol bij JCFAL. Wanneer zij wijst op het gevaar dat leden van dergelijke organisaties ondergaan, wordt hier in niets op doorgevraagd:

"(...)" (persoonlijk onderhoud, p. 8)

Ook over verzoeksters gezondheidsproblemen wordt niets gevraagd, ondanks dat zij hierover een uitgebreid medisch attest, afgeleverd op 02/08/2022, neerlegde.

Hieruit blijkt nochtans duidelijk dat zij als alleenstaande niet getrouwde vrouw die medisch zorgbehoevend is, veel minder weerbaar is om zich te beschermen of om bescherming te verkrijgen in Pakistan."

Tot slot voert verzoekster nog een algemeen betoog over het voordeel van de twijfel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende stavingstukken gevoegd:

"Bundel 1

- 1) Mensenrechtenraad VN - 45ste sessie (14 september 2020 – 2 oktober 2020);
- 2) Zittingsverslag van de Rechtbank van Lahore, dd. 29.03.2022;
- 3) Brief van bisschop Y. N. B. (...), dd. 28.03.2022;
- 4) a. brief erkenning status vluchteling E. S. (...);
b. foto voedselbedeling georganiseerd door JCFAN (Mevrouw S. D. (...) en broer E. S. (...) ea);
- 5) Een 54-jarige man is opgesloten wegens blasfemie op 22/03/2022 wegens een beweerde blasfemische post op facebook in 2019, <https://vomcanada.com/pk-2022-03-24.htm>;
- 6) <https://www.christianitytoday.com/news/2022/january/pakistan-priest-peshawar-church-parish-attack-sunday.html>;
- 7) Schrijven van E. S. (...), de broer van mevrouw D. (...) (erkenning in US);
- 8) Schrijven van Sa. D. (...);
- 9) Medisch attest 02/08/2022;
- 10) Psychologisch attest 23/05/2023.

Bundel 2

- 1) Aangevochten beslissing;
- 2) Brief raadsman van 12 januari 2023;
- 3) Brieven raadsman van 28 februari en 22 maart en 30 juni 2023;
- 4) Procedurestukken;
- 5) Verklaring van advocaat A. H. R. (...), dd. 20.03.2023;
- 6) Registratiebewijs Jesus Christ For All Nations;
- 7) Kinesitherapievoorschrift, dd. 21.12.2022;
- 8) Aleteia, "Pakistani Christians brace for more persecution under revised blasphemy law", gepubliceerd op 02.02.2023;
- 9) Arrest EHRM van 26 april 2022;
- 10) Youtube fragmenten van nieuwsuitzendingen, video, niet toegevoegd, digitaal te raadplegen op onderstaande links:
<https://www.youtube.com/watch?v=Sz0v8yov61U> (ophanging van 2 personen wegens blasfemie)
<https://www.youtube.com/watch?v=zGSLzUssgkU> (verbrandingsincident op school)
<https://www.youtube.com/watch?v=cMQzsCzehOw> (twee christenen in Lahore beschuldigd van blasfemie);
- 11) Amnesty International, "As good as dead" The impact of the blasphemy laws in Pakistan, 2016;
- 12) a. Lijst advocaten Lahore;
b. Artikels over zaken waarin R. A. H. (...) advocaat was;
- 13) Brief raadsman 17/08/2023 in verband met incidenten ten aanzien van christenen op 16/08/2023;
- 14) Brief aan raadsman 29/06/2023;
- 15) Brief aan de heer L. B. (...) 17/08/2023;
- 16) Beslissing van 26/09/2023 waarin de zaak wordt afgewezen;
- 17) Beslissing juridische tweedelijnsbijstand;
- 18) Persberichten incidenten in 2023 waaruit blijkt dat burgers het recht in eigen handen nemen".

2.2.2. Op 26 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer samen met de COI Focus "Pakistan. De christelijke minderheid" van 15 januari 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nog een origineel stuk in verband met de klacht wegens blasfemie neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij doorheen haar verklaringen niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) er reeds in de beslissing met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming werd toegelicht dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden en dat het louter feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, (ii) zij haar huidig verzoek steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek heeft uiteengezet en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof hechtte aan het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek heeft uiteengezet, namelijk haar vervolging vanwege blasfemie, en (iii) zij in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn om de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het vorige verzoek in een ander daglicht te stellen, omdat (B) er in de provincie Punjab geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten en er evenmin kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en omdat (C) de documenten die zij neerlegde ter staving van haar relaas niet van die aard zijn dat zij deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming voerde verzoekster aan dat zij een protestantse christen is die in Pakistan actief was voor verschillende christelijke organisaties. Zij zou als christen vaker slachtoffer zijn geweest van pesterijen en soms ook geslagen zijn. In 2014 zou zij door drie mannen geslagen en door een van hen ook verkracht zijn geweest. In januari 2019 zou een moslima haar gevraagd hebben om haar dochter bijles te geven. Op 12 januari 2019 zouden deze vrouw en haar werkster naar de kamer zijn gekomen en haar geslagen hebben. Daarna zouden ze verzoekster in de kamer opgesloten hebben en haar ervan beschuldigd hebben de Koran te hebben verbrand. Verzoekster zou uit het raam gesprongen zijn en door de straten hebben gelopen tot de pastoor haar kwam redden. Op 14 januari 2019 zou zij met het vliegtuig naar België zijn vertrokken.

De commissaris-generaal oordeelde op 7 oktober 2021 dat (i) verzoekster zelf aangaf dat de vervolging die zij en haar familielenden in het verleden, ruim vijf jaar voor haar vlucht uit Pakistan, kenden onvoldoende ernstig was en niet de reden vormde voor haar vlucht of haar vrees bij terugkeer naar Pakistan en dat (ii) de feiten die wel de onmiddellijke aanleiding waren voor verzoeksters vlucht uit Pakistan en voor verzoeksters vrees bij terugkeer ongelooftwaardig zijn. De Raad bevestigde dit in zijn arrest nr. 269 001 van 24 februari 2022.

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming blijft verzoekster bij haar vorige verklaringen en voegt zij toe dat er in Pakistan tegen haar een aanklacht is ingediend wegens blasfemie.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure (A) een begeleidend schrijven van haar advocaat van 23 juni 2022 neer met (1) een rapport van de VN Mensenrechtenraad (14.09.2020 – 2.10.2020), (2) een zittingsverslag van de Rechtbank van Lahore, (3) een brief van de Bisschop Y. N. B. van 28 maart 2022, (4a) een brief aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar broer S. E., (4b) foto's van een voedselbedeling, (5) een artikel over een man opgesloten wegens blasfemie op 22 maart 2022, (6) een internetlink naar een artikel over een aanval op een kerk in Pakistan, (7) een brief van 19 mei 2022 van haar broer S. E. en (8) een ongedateerde brief van haar broer S. D. die bevestigt om veiligheidsredenen zijn huis te hebben verlaten sinds een nieuwe klacht van 28 maart 2022, alsook (B) een registratiebewijs van Jesus Christ For All Nations (JCFAN), (C) een schrijven van een wijkgezondheidscentrum van 29 augustus 2022 aan Fedasil waarin wordt gesteld dat zij met verschillende gezondheidsproblemen kampt en waarbij foto's van haar voet werden gevoegd, (D) een brief van haar advocaat van 12 januari 2023 met daarbij een foto van een brief van haar raadsman in Pakistan waarin wordt meegedeeld dat de rechtbank in Lahore niet toegankelijk is wegens een staking, (E) een brief van haar advocaat van 22 maart 2023 met daarbij een verklaring van haar raadsman in Pakistan, (F) een foto met betrekking tot de situatie van de christenen in Pakistan, (G) een brief van haar advocaat van 30 juni 2023 met daarbij een schrijven van haar raadsman in Pakistan aan L. B. en een aantal procedurestukken in de vorm van gecertificeerde kopieën aangaande de tenlastelegging van blasfemie, (H) een mail van haar advocaat van 17 augustus 2023 waarin verwezen wordt naar recente incidenten met Pakistaanse christenen en waarbij enkele persartikels en video's werden gevoegd, (I) een schrijven van haar advocaat van 30 augustus 2022 met daarbij (1) een brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van 17 augustus 2022, (2) een medisch attest van 2 augustus 2022 en (3) een brief van haar advocaat van 28 februari 2023 waarin wordt meegedeeld dat haar gerechtelijke procedure werd verdergezet en dat er een nieuwe zittingsdatum gepland was op 8 augustus 2023, (J) een e-mail van L. B., de voorzitter van Pakistan Minority Rights Legal Assistance Aid in Oud-Turnhout, van 4 november 2021 waarin wordt toegelicht dat er sprake is van religieuze vervolging van minderheden en christenen in Pakistan, (K) een door haar handgeschreven brief (ongedateerd), (L) een voorschrift voor kinesitherapie van 21 december 2022, (M) een enveloppe van DHL als bewijs van verzending van documenten op 30 maart 2022 vanuit Lahore en gericht aan L. B., en (N) een enveloppe van USPS als bewijs van verzending van brieven vanuit de Verenigde Staten van Amerika op 5 september 2022 door haar broer S. E. aan L. B. en aan haar.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze het volgende vaststelt:

“Wat betreft uw vrees voor vervolging, verwijst u vooreerst, onder meer middels verwijzing naar diverse artikelen, video’s, een foto, landenrapporten en een mail van L. B. (...), naar de algemene situatie van christenen in Pakistan en voert u aan dat christenen er op regelmatige basis vervolgd, verminkt of vermoord worden. Dienaangaande dient erop gewezen te worden dat er reeds in de beslissing met betrekking uw eerste verzoek om internationale bescherming toegelicht werd dat uit de informatie waarover het beschikt, blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, en dat christenen zich in een precare situatie kunnen bevinden, maar dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden, en dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich dan ook niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, blijft dan ook noodzakelijk, een gegeven dat ook uitdrukkelijk bevestigd werd door de RvV in zijn arrest van 24 februari 2022 (nr. 269 001). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en hekelt dat de adjunct-commissaris zich niet uitsprekt over en geen enkel bijkomend onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie van christenen in Pakistan anno 2023. Zij brengt evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de situatie van christenen in Pakistan anno 2023 fundamenteel veranderd is ten opzichte van de situatie ten tijde van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit de COI Focus *“Pakistan. De christelijke minderheid”* van 15 januari 2024, die verwerende partij bij haar op 26 januari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, niet dat deze situatie sterk gewijzigd is. Hoewel hieruit blijkt dat de dreiging van ‘mob violence’ in 2023 is toegenomen, is het aantal geweldsincidenten tegen christenen de afgelopen jaren stabiel gebleven en worden jaarlijks nog steeds slechts een beperkt aantal christenen beschuldigd van blasfemie. Bijgevolg kan ook uit deze recente informatie, die betrekking heeft op de periode van 1 januari 2023 tot en met 31 december 2023, niet worden afgeleid dat het loutere feit christen te zijn voldoende is om te besluiten dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade is. Verzoekster toont het tegendeel niet aan en dient haar vrees voor vervolging omwille van haar identiteit als christen in Pakistan dan ook *in concreto* aan te tonen.

Wat dit betreft, wijst de adjunct-commissaris er vooreerst op goede gronden op dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek had uiteengezet:

“U houdt immers vol dat u de waarheid vertelde over uw problemen met de moslimfamilie (CGVS p. 7). U verklaart verder dat de aanklacht die in maart 2022 tegen u werd ingediend volledig voortvloeit uit de problemen die u in 2019 ondervond met F. E. (...) en haar familie. Er dient echter op gewezen te worden dat het CGVS geen geloof hechtte aan het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vervolging vanwege blasfemie, dit omdat (i) u erg laatijdig ingediend verzoek om internationale bescherming afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming; (ii) aan de verklaringen met betrekking tot uw problemen met F. E. (...), aan wiens dochter u bijlessen zou hebben gegeven, geen geloof kon worden gehecht, daar (a) het niet aannemelijk was dat uw belagers dermate onzorgvuldig zouden handelen door u in het bezit van uw telefoon op te sluiten in een kamer waaruit u kon ontsnappen door simpelweg uit het raam te springen; (b) u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u na uw ontsnapping verbleef; en (c) u zich sedert uw vertrek uit Pakistan niet heeft trachten te informeren over het verdere verloop van uw beweerdde problemen sedert uw vertrek uit Pakistan. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, en u diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover u nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn om de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen.”

Vervolgens stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de vaststellingen die werden gedaan in het kader van haar vorige verzoek in een ander daglicht kunnen stellen. Hij wijst wat dit betreft op het volgende:

“In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. U houdt immers vol dat u de waarheid vertelde over uw problemen met de moslimfamilie (CGVS p. 7). U verklaart verder dat de aanklacht die in maart 2022 tegen u werd ingediend volledig voortvloeit uit de problemen die u in 2019 ondervond met F. E. (...) en haar familie. Er dient echter op

gewezen te worden dat het CGVS geen geloof hechtte aan het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vervolging vanwege blasfemie, dit omdat (i) u erg laattijdig ingediend verzoek om internationale bescherming afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming; (ii) aan de verklaringen met betrekking tot uw problemen met F. E. (...), aan wiens dochter u bijlessen zou hebben gegeven, geen geloof kon worden gehecht, daar (a) het niet aannemelijk was dat uw belagers dermate onzorgvuldig zouden handelen door u in het bezit van uw telefoon op te sluiten in een kamer waaruit u kon ontsnappen door simpelweg uit het raam te springen; (b) u bovendien vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u na uw ontsnapping verbleef; en (c) u zich sedert uw vertrek uit Pakistan niet heeft trachten te informeren over het verdere verloop van uw beweerdde problemen sedert uw vertrek uit Pakistan. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, en u diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover u nieuwe elementen aanbrengt die van aard zijn om de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen. U bracht in het kader van uw huidige verzoek geen dergelijke elementen aan, en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde dat u F. E. (...) op 28 maart 2022 een formele klacht tegen u indiende waarin u ervan beticht werd de Koran te hebben verscheurd en zich schuldig te hebben gemaakt aan blasfemie. Ter staving hiervan legt u de volgende documenten voor: een zogenaamd zittingsverslag van de Rechtbank van Lahore, met hieraan toegevoegd een door F. (...) ondertekende affidavit d.d. 28 maart 2023; een bevel d.d. 4.02.2023 waarbij de zaak wordt doorverwezen naar de "Worthy District and Sessions Judge"; een bevel van de Additional Sessions Judge te Lahore d.d. 11.02.2023 en 8.04.2023; een beslissing van dezelfde rechter d.d. 25.03.2023 waarbij de zaak wordt afgewezen; een beslissing d.d. 8 april 2023 waarin het verzoek tot heropening van de zaak ingewilligd wordt; en een volmacht waarin F. E. (...) een advocaat genaamd A. Q. (...) machtigt om haar te vertegenwoordigen.

Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Pakistan: Corruptie en documentenfraude van 29 september 2022), blijkt dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpeerd is, dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij en dus ook bij justitie en politie, dat documentenfraude dan ook wijdverspreid is in Pakistan, en dat de authenticiteit van een document bijgevolg geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat. Gezien de grootschalige fraude en corruptie waaraan Pakistaanse documenten onderhevig zijn, genieten de door u neergelegde procedurestukken en gerechtelijke beslissingen derhalve slechts geringe bewijswaarde.

Dient verder vastgesteld te worden dat het document waarvan u verklaarde dat het zittingsverslag van de rechtbank van Lahore betreft, geen verslag van een zitting betreft doch in wezen een weergave is van de klacht ingediend door F. E. (...). Het is hierbij opmerkelijk dat daar waar in de punten 1 en 2 van de klacht nog gesproken wordt over "the accused" en "the complainant" er in punt 3 en 4 plots in de ik-vorm, en dus vanuit het perspectief van de eisende partij, geschreven wordt. Wat er ook van zij, dit stuk, met als hoofding "In the Court of Sessions Judge Lahore", bevat geen enkele vermelding van de datum waarop de klacht werd ingediend, en de laatste pagina blijkt te ontbreken. Het bevat wel diverse stempels d.d. 29.03.2022 waarbij geattesteerd wordt dat het om een gecertificeerde kopie gaat, en als bijlage wordt een door F. E. (...) ondertekende "affidavit" d.d. 28 maart 2022 ingediend bij "The court of Sessions Judge Lahore" toegevoegd. Er kan aldus besloten worden dat de klacht in kwestie op 28 maart 2022 werd ingediend.

U legt vervolgens na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een bijna identiek stuk voor, echter ditmaal met als hoofding "In the court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore". Ook dit stuk is niet gedateerd, maar werd op 22 mei 2023 afgestempeld ter bevestiging van het feit dat het om een gecertificeerde kopie gaat. Het is hierbij opvallend dat dit document afgeleverd wordt door een andere instantie, doch op dezelfde wijze is opgebouwd als voornoemde klacht ingediend bij de "the Court of Sessions Judge Lahore" en dat er andermaal in de punten 3 en 4 plots in de ik-vorm wordt geschreven. En ook aan deze klacht is een door F. E. (...) ondertekende "affidavit" toegevoegd. Het is evenwel opmerkelijk dat deze affidavit op exacte dezelfde datum, i.e. 28 maart 2022, werd opgeste, doch bij een andere instantie, met name "The court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore" werd ingediend. Deze vaststelling beperkt dan ook de objectieve bewijswaarde die aan de door u neergelegde stukken kan worden toegekend. Het hoeft immers geen betoog dat het geenszins logisch is dat F. E. (...) op dezelfde dag bij twee verschillende instanties dezelfde klacht zou indienen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering aangeklaagd te zijn voor blasfemie, wordt verder bevestigd door uw verklaringen aangaande de datum waarop deze klacht werd ingediend en de wijze waarop u ervan in kennis bent gesteld. Er dient immers vastgesteld te worden dat u er reeds in januari 2019 door F. E. (...) van beticht werd een Koran te hebben gescheurd, dat u om die reden ook door haar en haar werkster geslagen en opgesloten werd, en dat u daarom uw land van herkomst diende te verlaten. U verklaart dat F. E. (...) u was blijven zoeken, maar omdat ze u niet kon vinden vervolgens een klacht had ingediend. Gevraagd naar de reden waarom zij tot maart 2022 wachtte om een klacht in te dienen, antwoordt u dat u daar niets over kan zeggen, maar dat u wel weet dat hun tactiek erin bestaat "dat ze eerst proberen die persoon zelf te vinden, ze laten die persoon denken dat ze niets meer doen tegen hen, dan zou die

terugkomen en dan kunnen ze zelf tussenkomen en hen bestraffen" (CGVS p. 3). U bent echter niet teruggekeerd naar Pakistan (CGVS p. 3), waardoor uw situatie niet in deze door u geschetste aanpak past. U hierop gewezen antwoordt u dat u niet teruggekeerd bent, omdat u weet dat ze u valselijk van blasfemie zouden beschuldigen (CGVS, p. 3). Uw antwoord klaart echter geenszins uit waarom er pas in maart 2022 een klacht tegen u werd ingediend. Wat er ook van zij, indien F. E. (...) u daadwerkelijk van blasfemie wilde beschuldigen, kan er in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom zij dan, zonder dat daar enige concrete aanleiding toe was, plots op 28 maart 2022, en dus meer dan 3 jaar na uw vertrek uit Pakistan, besliste om formeel een klacht tegen u in te dienen.

Het is bovendien wel erg toevallig hoe snel u over deze aanklacht hoorde. U verklaart namelijk dat u via uw broer S. (...) over deze aanklacht hoorde omdat deze opzoekwerk deed in de rechtbank via zijn advocaat R. A. (...) (CGVS p. 4). Deze man onderzocht reeds sinds 2019 regelmatig of er aanklachten tegen u bestonden (CGVS p. 4-5), waarbij hij nooit eerder iets vond, omdat er nog geen aanklachten tegen u werden ingediend (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn evenwel niet verzoenbaar met deze afgelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en waaruit duidelijk bleek dat u zich nooit heeft geïnformeerd naar de incidenten die plaatsvonden na uw vertrek uit Pakistan. Zo gaf u toen aan geen idee te hebben of er een Fatwa tegen u werd uitgesproken of andere stappen die de familie die u beschuldigde van blasfemie heeft gezet (NPO 19.04.2021 p.13). Op geen enkel ogenblik doorheen uw persoonlijk onderhoud d.d. 19 april 2021, maakte u er bovendien melding van dat uw broer en/of diens advocaat op regelmatige basis onderzochten of u al ondertussen al formeel was aangeklaagd of in beschuldiging was gesteld. Evenmin haalt u dit in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dit terwijl u er van op de hoogte was dat het CGVS u een gebrek aan interesse verweet.

Het is hoe dan ook zeer bevreemdend dat deze advocaat gedurende meer dan 3 jaar herhaaldelijk zou controleren of er al dan niet een aanklacht tegen u neergelegd zou worden, hoewel er hiertoe geen concrete indicaties waren, temeer deze gang van zaken ook weinig productief is: immers als beklaagde zou u automatisch op de hoogte gesteld worden van een aanklacht tegen u. Het is verder erg opvallend dat deze advocaat de aanklacht redelijk snel vond nadat hij ingediend werd. Immers, de aanklacht werd ingediend op 28 maart 2022. Een gecertificeerde kopie werd reeds afgeleverd op 29 maart 2022, en uit de door u voorgelegde enveloppe van DHL blijkt dat deze documenten al op 30 maart 2022 naar L. B. (...) (de voorzitter van Pakistan Minority Rights Legal Assistance Aid in Oud-Turnhout) verzonden werden.

Verder is het erg opvallend dat deze aanklacht zo kort volgde op het arrest van de RvV d.d. 24 februari 2022. De aanklacht die u neerlegt werd namelijk ingediend iets meer dan een maand nadat de Raad uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS m.b.t. uw eerste verzoek verworpen had.

De opeenstapeling van toevalligheden binnen uw relaas is opmerkelijk. U reageert daarop dat u daar niets over kan zeggen (CGVS p. 6-7). Echter, het gegeven (i) dat deze aanklacht plots 3 jaar na uw vertrek werd ingediend, (ii) dat dit toevallig gebeurde kort nadat de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde, (iii) dat u daar bovendien op een erg toevallig moment, en bijna onmiddellijk na het indienen van de klacht achter kwam, zonder dat u van deze aanklacht op de hoogte werd gesteld door de overheid, en (iv) dat uw broer er bovendien in slaagde om een gecertificeerde kopie van deze klacht binnen de twee dagen nadat deze werd ingediend naar u te versturen, ondermijnt verder de reeds relatieve bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken.

De vaststelling dat deze documenten eind maart 2022 naar u verstuurd werden, maar dat u pas op 18 mei 2022 uw tweede verzoek om internationale bescherming indiende ondergraft voorts de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met F. E. (...). Ook uw volstreekte desinteresse omtrent de verder opvolging van deze aanklacht bevestigt de onaannemelijkheid van uw asielrelaas. Het gaat hier namelijk om een aanklacht waarvan u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud d.d. 2 januari 2023 al ruim 8 maanden op de hoogte was en waarbij voor u de doodstraf wordt gevraagd. U kan desondanks niet zeggen of er nadien nog iets gebeurde met de aanklacht, uw advocaat ondernam niets tegen deze aanklacht omdat u niet in Pakistan bent en u weet absoluut niet of er al zittingen in deze zaak zijn geweest (CGVS p. 7). U heeft hierover ook niets gevraagd aan uw advocaat (CGVS p. 7). Het is pas na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u opnieuw contact opneemt met uw advocaat in Pakistan. Uw laattijdig handelen geeft blijk van een gebrek aan interesse die niet verenigbaar is met de ernst van de door u aangehaalde feiten.

In een brief van 12 januari 2023 wijst uw advocaat erop dat u informatie tracht te verkrijgen over het gerechtelijk vervolg dat aan de klacht is gegeven, maar dat de rechtbank in Lahore niet toegankelijk is wegens een staking. In zijn schrijven van 28 februari 2023 stelt uw raadsman dat er een nieuwe zittingsdatum gepland is op 8 maart 2023, en wordt er reeds een gewone kopie van de documenten waarvan u later een gecertificeerde kopie zal overmaken, toegevoegd. Op 22 maart 2023 deelt uw raadsman mee dat er een nieuwe zittingsdag gepland is op 28 maart 2022 en verzoekt hij het CGVS om de verdere procesgang af te wachten alvorens een beslissing te nemen. U maakt uiteindelijk op 30 juni 2023 een bundel gecertificeerde kopieën van gerechtelijke stukken over. Merkwaardig genoeg wordt nergens in de door u voorgelegde stukken verwezen wordt naar een zitting die plaatsgevonden zou hebben op 8 maart 2023 of 28 maart 2023. In een (nauwelijks leesbaar) bevel d.d. 4.02.2023 afkomstig van "the Court of Babal Munir Warraich" wordt voorts gesteld dat aangezien er sprake is een misdrijf dat onder artikel 295-B en 295-C van het Pakistaans Strafwetboek ressorteert, de klacht in kwestie overgemaakt wordt aan de "Worthy District and Sessions Judge". Uit de daaropvolgende beslissing van de "Additional Sessions Judge" te Lahore blijkt dat de

verklaringen van de eiser op 11.02.2023 werden vastgelegd, en dat aan de advocaat van de aanklager bevolen wordt om uiterlijk op 16 februari 2023, "met argumenten naar voren te komen". Ook in een document d.d. 8.04.2023 wordt andermaal aan de klager het bevel gegeven om "met argumenten naar voren te komen", ditmaal uiterlijk tegen 15 mei 2023. Gezien u beschuldigd werd van blasfemie, en gezien het Pakistaanse Strafwetboek meerdere artikelen bevat die er specifiek op zijn gericht om blasfemie strafrechtelijk te vervolgen, kan in alle redelijkheid niet worden ingezien waarom niet het Pakistaans Openbaar Ministerie, maar F. E. (...), een gewone burger, belast zou worden met het ontwikkelen van "argumenten" teneinde aan te tonen dat u zich daadwerkelijk schuldig heeft gemaakt aan blasfemie.

Verder is het bevreemdend te moeten vaststellen dat de "Additional Sessions Judge" te Lahore op 25 maart 2023 vaststelt dat de eisende partij ondanks herhaaldelijke oproepen zich niet heeft aangemeld en dat het dossier daarom wordt afgewezen. Het hoeft geen betoog dat het weinig steek houdt dat F. E. (...) enerzijds de moeite doet om 3 jaar na uw vertrek alsnog een formele klacht wegens blasfemie tegen u in te dienen, maar dan anderzijds ondanks "herhaaldelijke oproepen" van het gerecht nalaat om de zaak verder op te volgen. Evenmin is het, gelet op ernst van de feiten waarvan u beticht wordt, andermaal niet aannemelijk dat het Pakistaans gerecht de verdere strafrechtelijk vervolging van een misdrijf zou laten afhangen van de handelingen van een gewone burger.

In het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de alomtegenwoordige documentenfraude in Pakistan, en gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, besluit het CGVS dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de door u voorgelegde documenten ter staving van uw bewering aangeklaagd te zijn en gerechtelijk vervolgd te worden wegens blasfemie.

U weet ook de waarachtigheid van de overige door u neergelegde documenten niet aannemelijk te maken. Ten eerste gaat het daarbij om de brief die bisschop Y. N. B. (...) schreef op uw aanvraag (CGVS p. 8), zonder u ooit face-to-face te hebben ontmoet (CGVS p. 3). Dit geeft de brief reeds een hoog gesolliciteerd karakter. Bovendien verstuurde de bisschop zijn brief op 28 maart 2022, dus exact op de datum waarop de aanklacht werd ingediend. Over dit enorme toeval kan u wederom niets zeggen (CGVS p. 8). De bisschop schrijft in zijn brief daarnaast dat u reeds op 12 januari 2019 valselijk beschuldigd werd van blasfemie onder sectie 295-B, wat u bevestigt (CGVS p. 8). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen of met de door u neergelegde aanklacht, die als datum duidelijk en meermaals 28 maart 2022 vermeldt, meer dan drie jaar later. Het extreme toeval en deze flagrante tegenstrijdigheid doen dus niet enkel twifelen aan de waarachtigheid van de brief van de bisschop, maar ondermijnen ook verder de geloofwaardigheid van de door u neergelegde aanklacht. In het schrijven van uw advocaat d.d. 12 januari 2023 haalt uw advocaat aan dat het in de brief van de bisschop niet gaat om een formele klacht. Dat lijkt echter niet alleen weinig waarschijnlijk omwille van de vermelding van een wetsartikel waaronder u beschuldigd zou worden, bovendien is deze brief in dat geval absoluut geen bewijsstuk dat de aanklacht tegen u ondersteunt. Uw advocaat geeft immers zelf aan dat de bisschop niet op de hoogte kon zijn van deze aanklacht. Dat de bisschop over uw situatie was ingelicht via een niet nader genoemde gemeenschappelijke vriend en na verificatie van de feiten bereid was deze getuigenis te geven, zoals uw raadsman toelicht in zijn brief van 23 juni 2022, stemt overigens niet overeen met de verklaringen die u dienaangaande heeft afgelegd en waaruit blijkt dat u zelf aan de bisschop gevraagd heeft of hij u kan helpen (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt nergens uit deze brief dat de bisschop de door u aangehaalde feiten zou geverifieerd hebben.

Ten tweede kan aan de door uzelf opgestelde brief geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de brieven opgesteld door uw 2 broers, gezien deze duidelijk ten uwe behoeve werden opgemaakt en gezien uw eigen familieleden allerminst als objectieve bronnen kunnen bestempeld worden. Bovendien bevat de brief van uw broer Earnest geen enkele informatie over of verwijzing naar uw concrete problemen. Ten derde kan ook de brief van uw advocaat A. H. R. (...) d.d. 20 maart 2022 niet overtuigen. Uw Pakistaanse advocaat heeft het namelijk over een aanklacht tegen u omwille van "blossomy" (sic). Van een advocaat bij het Supreme Court of Pakistan, dat in het Engels procedeert, kan echter verwacht worden dat hij de term "blasphemy", een cruciaal woord in de aanklacht die tegen u zou zijn ingediend, correct schrijft. Ook verklaart hij dat u onder sectie 295-C aangeklaagd wordt, hoewel de aanklacht zowel 295-C als 295-B vernoemt én schrijft hij uw naam, die steeds consequent als S. D. (...)s wordt geschreven in alle andere documenten die u neerlegt, neer als S. D. (...). En ook in zijn schrijven van 25 mei 2023, waar u opmerkelijk genoeg niet bij naam genoemd wordt, staan enkel opvallende fouten. Zo wordt er niet alleen verwezen naar artikel 2A5C in plaats van artikel 295-C, maar ook naar de Pakistan Panel Code. Nog daargelaten de vaststelling dat de hoofding en lay out van deze brieven, die op een tijdspanne van twee maanden werden opgesteld, opvallend verschillend zijn, doet deze opeenstapeling van fouten in brieven die niet meer dan een halve pagina in beslag nemen de vraag rijzen of deze brieven wel degelijk door een advocaat zijn opgesteld. Ook uw verklaringen over de asielaanvraag van uw broer weet u ten slotte niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat u de documenten over de asielaanvraag van uw broer nog niet kon neerleggen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming omdat zijn aanvraag toen nog hangende was (CGVS p. 8). De documenten die u neerlegt geven echter aan dat uw broer reeds in 2015 erkend werd als vluchteling in de Verenigde Staten. Daarop verklaart u dat hij eerst zijn vrouw en kinderen veilig naar hem toe wilde laten komen (CGVS p. 8), maar ook daarover verklaart u dat dat reeds in 2016 gebeurde (CGVS p. 8), drie jaar voor uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw verklaringen stemmen derhalve niet overeen met de door u voorgelegde stukken, noch kan u een bevredigende verklaringen bieden voor het feit

dat u deze stukken niet eerder heeft neergelegd. Overigens dient er hier nog op gewezen te worden dat een mogelijke erkenning als vluchteling van een familielid, niet automatisch voor u tot een erkenning zou leiden; elk dossier dient immers op haar eigen merites beoordeeld te worden.

(...)

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De aanklacht en de brieven van de bisschop, uzelf en uw broers alsook de documenten in verband met de erkenning als vluchteling van uw broer E. S. (...) in de VS werden supra reeds besproken. Het registratiecertificaat van "Jesus Christ for All Nations" (dat u reeds in het kader van uw vorig verzoek had neergelegd) en de foto's van de voedselbedeling door JCFAN tonen enkel uw lidmaatschap van deze Pakistaan-christelijke organisatie aan, wat in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De e-mail van L. B. (...), de artikels en overige documenten die u neerlegt handelen enkel over de algemene toestand van de christelijke gemeenschap in Pakistan (CGVS p. 9).. De medische documenten over uw voet hebben geen betrekking op uw voorgehouden problemen. Aangaande uw medische problemen kan nog opgemerkt worden dat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen niet heeft aangehaald, dan wel aangetoond dat u ingeval van terugkeer naar Pakistan omwille van u christelijke geloofsovertuiging de toegang tot medische zorgen zou worden ontzegd. Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet ((HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51). Voor de beoordeling van de door u ingeroepen medische problemen dient u zich aldus tot de geëigende procedure te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of diens gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

Door in haar verzoekschrift te stellen dat zij verschillende documenten heeft aangebracht ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming, deze documenten op te sommen en daarbij te hekelen *"dat het CGVS deze documenten eenzijdig negatief "à charge" evalueert zonder zich te bekommeren of in werkelijkheid na te gaan of deze procedure hangend was"*, blijft verzoekster in gebreke om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster laat nog gelden dat de motivering in verband met het door haar neergelegde afschrift van de klacht van 28 maart 2022 bij de rechtbank van Lahore niet overtuigt en stelt dat de omstandigheid dat F. E., de moslima die haar aanklaagde wegens blasfemie, haar klacht zowel bij *"the Court of Area Magistrate Police Station Islampura, Lahore"* als bij *"the court of Sessions Judge Lahore"* ingediend heeft waarschijnlijk komt omdat ze zich bij haar eerste klacht vergist had. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met de niet betwiste vaststelling in de bestreden beslissing dat beide klachten op dezelfde dag werden ingediend. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift een fotokopie voegt van het document met de hoofding *"In the Court of Area Magistrate, Police Station Islampura, Lahore"* (stukkenbundel verzoekster, bundel 2, stuk 4), maar dat op dit document de blauwe stempels ontbreken die wel te vinden zijn op de fotokopie van dit document die zij in de loop van de administratieve procedure neerlegde en dat verzoekster bij haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota het origineel van dit document stelt neer te leggen, maar dat hierop plots andere blauwe stempels blijken te staan dan op het eerder neergelegde exemplaar hiervan. Het hoeft geen betoog dat dit de objectieve bewijswaarde van dit document en de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen die zij hiermee tracht aan te tonen niet ten goede komt en, samen genomen met de overige in de bestreden beslissing hierover gedane vaststellingen, alleen maar verder onderuit haalt. Het betoog over welke rechtbank in Pakistan bevoegd zou zijn voor klachten in verband met blasfemie is dan ook niet dienstig. Ook de verwijzing naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 is *in casu* niet dienstig, nu uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de door verzoekster neergelegde documenten aan een zorgvuldig onderzoek werden onderworpen.

Voorts kan verzoeksters uitleg over de reden waarom er drie jaren zou zijn gewacht met het indienen van de klacht tegen haar om de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet overtuigen. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen van de door haar afgelegde verklaringen hierover en tot het stellen dat zij de motivering van de bestreden beslissing niet redelijk vindt, doch zij slaagt er niet in deze motieven, die ook naar het oordeel van de Raad verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door haar afgelegde verklaringen, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde motieven wordt de laattijdigheid van de klacht in de bestreden beslissing hiervoor allermindst als enige reden aangehaald, zodat verzoekster niet dienstig betoogt dat de laattijdigheid van de klacht geenszins

bewijst dat het ongeloofwaardig is dat zij werd aangeklaagd. Wel vormt dit een indicatie van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen. Ook de vaststellingen dat de klacht enkele maanden na het voor verzoekster negatieve arrest van de Raad in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd ingediend en dat verzoekster hiervan snel op de hoogte was, vaststellingen die door verzoekster *in se* niet worden betwist en die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, zijn in dit opzicht slechts bijkomende elementen – en zeker geen redenen die op zichzelf staan – die de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuit halen.

Door voorts te stellen dat (i) zij zelf inlichtingen aan haar broer heeft gevraagd nadat haar eerste verzoek definitief werd afgewezen en dat dit leidde tot huidig volgend verzoek en dat (ii) zij (in het kader van haar huidig volgend verzoek) op verscheidene ogenblikken na het persoonlijk onderhoud stukken heeft overgemaakt via haar raadsman doet verzoekster geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij in het kader van haar eerste verzoek aangaf geen idee te hebben of er een *Fatwa* tegen haar werd uitgesproken of andere stappen werden gezet door de familie die haar beschuldigde van blasfemie, dat zij er bovendien op geen enkel ogenblik doorheen haar persoonlijk onderhoud van 19 april 2021 melding van maakte dat haar broer en/of diens advocaat op regelmatige basis onderzochten of zij ondertussen al formeel was aangeklaagd of in beschuldiging was gesteld en dat zij dit evenmin aanhaalde in het kader van haar beroep bij de Raad, terwijl zij ervan op de hoogte was dat het CGVS haar een gebrek aan interesse verweet. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat dit niet verzoekenbaar is met haar huidige verklaringen dat zij via haar broer S. over deze aanklacht hoorde omdat deze opzoekwerk deed in de rechtbank via zijn advocaat R. A., die reeds sinds 2019 regelmatig onderzocht of er aanklachten tegen haar bestonden, maar nooit eerder iets vond omdat er nog geen aanklachten tegen haar werden ingediend. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekster, door thans wel enige interesse te tonen in het verdere verloop van de door haar voorgehouden problemen in Pakistan sinds haar vertrek uit dat land, de vaststelling in het kader van haar eerste verzoek dat zij zich toen niet heeft trachten te informeren over het verdere verloop van haar beweerde problemen sedert haar vertrek uit Pakistan niet teniet doet.

Met haar betoog dat zij zelf inlichtingen aan haar broer heeft gevraagd nadat haar eerste verzoek definitief werd afgewezen en dat dit leidde tot huidig volgend verzoek en dat zij op verscheidene ogenblikken na het persoonlijk onderhoud stukken heeft overgemaakt via haar raadsman doet verzoekster evenmin afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) de bedoelde documenten eind maart 2022 naar haar verstuurd werden, maar dat zij pas op 18 mei 2022 haar tweede verzoek om internationale bescherming indiende en dat (ii) zij tijdens haar persoonlijk onderhoud al ruim acht maanden op de hoogte was van de aanklacht waarbij voor haar de doodstraf wordt gevraagd, maar desondanks niet kon zeggen of er nadien nog iets gebeurde met de aanklacht en hierover niets gevraagd had aan haar advocaat. Dat verzoekster na dit persoonlijk onderhoud wel stappen is beginnen ondernemen om informatie te bekomen, verandert niets aan deze vaststellingen over haar laattijdig handelen en doet de vaststelling dat zij hierdoor blijkt heeft gegeven van een gebrek aan interesse dat niet verenigbaar is met de ernst van de door haar aangehaalde feiten niet teniet.

Voor zover verzoekster met betrekking tot het bevel van 4 februari 2023 van *“the Court of Balal Munir Warraich”* betoogt dat het niet is omdat de rechtbank aan haar aanklaagster vraagt om argumenten aan te brengen, *“dat dat niet eveneens de rol van het openbaar ministerie is”*, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit de door haar neergelegde stukken. Zij kan de adjunct-commissaris dan ook moeilijk een *“foute lezing van dit bevel”*, dat overigens zeer slecht leesbaar is, verwijten. Hoewel uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie kan blijken dat in zaken van blasfemie het niet ongebruikelijk is dat private advocaten optreden voor de aanklagers (stukkenbundel verzoekster, bundel 2, stuk 11), blijkt er niet uit dat deze (of de aanklager zelf) door de rechter verplicht worden om met argumenten naar voren te komen. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster verwijt de adjunct-commissaris nog het gegeven dat het dossier (tijdelijk) werd afgewezen omdat haar aanklaagster zich niet aanmeldde *“als vreemd”* aan te merken en dit niet juridisch te onderbouwen *“met verwijzing naar enige Pakistaanse wetgeving inzake de procedure”*, doch zij gaat hierbij uit van een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. Niet enkel het gegeven dat het dossier werd afgewezen wordt hier als niet aannemelijk beschouwd, doch ook het gegeven dat haar aanklaagster enerzijds de moeite doet om drie jaar na haar vertrek alsnog een formele klacht wegens blasfemie tegen haar in te dienen, maar dan anderzijds ondanks *“herhaaldelijke oproepen”* van het gerecht nalaat om de zaak verder op te volgen wordt als weinig steek houdend beschouwd. Bovendien weerlegt verzoekster met dit summiere betoog niet dat het, gelet op ernst van de feiten waarvan zij beticht wordt – deze kunnen worden bestraft met de

doodstraf –, niet aannemelijk is dat het Pakistaans gerecht de verdere strafrechtelijke vervolging van een misdrijf zou laten afhangen van de handelingen van een gewone burger.

Voorts betreft het nieuw overgelegde stuk van verzoekster, met name de verwerping van de klacht door de rechtbank van Lahore van 26 september 2023 (stukkenbundel verzoekster, bundel 2, stuk 16), slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien getuigt het van weinig accuraatheid dat in zulke rechterlijke beslissing gewag wordt gemaakt van een vertraging van drie en een half jaar, wanneer de periode tussen het vermeende voorval van 12 januari 2019 dat heeft geleid tot de klacht en het indienen van de klacht op 4 februari 2022 wordt vermeld. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op (i) de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpeerd is, dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij en dus ook bij justitie en politie, dat documentenfraude dan ook wijdverspreid is in Pakistan, en dat de authenticiteit van een document bijgevolg geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 29 september 2022 (update)), op (ii) de voorgaande vaststellingen over de overige door verzoekster neergelegde stukken en op (iii) het gegeven dat deze rechterlijke beslissing voortvloeit uit een relaas dat eerder reeds als ongeloofwaardig werd bevonden, kan de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde verwerping van de klacht door de rechtbank van Lahore het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet herstellen. Verzoekster stelt zich nog de vraag waarom zij al de door haar neergelegde procedurestukken zou laten vervalsen om ten slotte met een stuk te komen waarin de klacht ten aanzien van haar wordt verworpen, doch zij haalt zelf in haar verzoekschrift aan dat de omstandigheid dat de klacht ondertussen werd verworpen weinig verandert aan haar vrees voor buitengerechtelijke vervolging die mogelijks nog ernstiger wordt nu haar aanklaagster geen strafrechtelijke veroordeling ten aanzien van haar heeft bekomen en het risico op eigenrichting ten aanzien van haar zeer reëel is.

De Raad wijst er verder op dat noch de samenwerkingsplicht, noch het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het CGVS inlichtingen dient te vragen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van België over een door een verzoeker voorgehouden lopende strafrechtelijke procedure in diens land, zelfs niet wanneer deze verzoeker hierom vraagt en voorstelt de kosten daarvoor zelf te dragen, temeer wanneer deze verzoeker, zoals verzoekster *in casu*, zelf gedurende lange tijd weinig interesse heeft vertoont in deze procedure en er voldoende redenen zijn om aan het feitenrelaas geen geloof te hechten en om aan de stukken die worden voorgelegd ter staving van dat feitenrelaas geen objectieve bewijswaarde toe te kennen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet blijken dat de omstandigheid dat de zaak lang aansleepte als argument gehanteerd wordt om de waarachtigheid van de procedure in vraag te stellen, zodat verzoeksters betoog dat "*rechtszaken inzake blasfemie moedwillig gerekt worden in Pakistan*" en de stukken die zij ter staving daarvan neerlegt *in casu* niet dienstig zijn. Wel wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de advocaat van verzoekster melding maakte van een nieuwe zittingsdatum die gepland zou zijn op 8 maart 2023 en van nog een nieuwe zittingsdag op 28 maart 2023, maar dat in de door verzoekster op 30 juni 2023 overgemaakte bundel gecertificeerde kopieën van gerechtelijke stukken nergens verwezen wordt naar een zitting die plaats vond op 8 maart 2023 of 28 maart 2023. Verzoekster brengt geen argumenten aan tegen dit pertinente motief van de bestreden beslissing.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing nergens verweten dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS onduidelijke informatie zou hebben gegeven, zodat haar verwijzing in het verzoekschrift naar haar mentale toestand ter verschoning hiervoor *in casu* niet dienstig is.

Wat betreft de brief die de bisschop Y. N. B. op 28 maart 2022 verstuurde, verwijst verzoekster naar de begeleidende brief van haar raadsman van 23 juni 2022 waarin werd aangegeven dat de bisschop via een gemeenschappelijke vriend werd ingelicht over haar situatie en na verificatie van de feiten bereid was een getuigenis te geven. Zij verwijt de adjunct-commissaris dat amper iets werd gevraagd over de totstandkoming van de brief en het contact dat hierover eerst heeft plaats gehad "(h)oewel verwerende partij dus op de hoogte was van de wijze waarop deze brief tot stand is gekomen". De Raad ziet echter niet in – en verzoekster licht niet toe – waarom over de totstandkoming van deze brief en het contact dat hierover eerst had plaats gehad vragen dienden te worden gesteld wanneer de adjunct-commissaris hiervan op de hoogte was. Voorts beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar zij voorhoudt dat deze brief is tot stand gekomen na verificatie van de feiten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt dit niet uit deze brief. Verzoekster weerlegt dit niet. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet enkel gewezen op het hoog gesolliciteerd karakter van dit schrijven, maar ook op het enorme toeval dat dit schrijven exact op dezelfde dag werd verstuurd als de klacht tegen haar zou zijn ingediend, op het gegeven dat de inhoud van dit schrijven niet overeenkomt met haar verklaringen en met de door haar neergelegde klacht en op de

vaststelling dat indien het in de brief niet zou gaan over een formele klacht, dit geen bewijsstuk is dat de aanklacht tegen haar wegens blasfemie ondersteunt. Verzoeksters betoogt dat het niet is “*omdat een stuk op verzoek van de verzoeker om internationale bescherming wordt aangebracht dat dit geen begin van bewijs vormt*”, is in het licht van deze verschillende overwegingen, waaruit wel degelijk blijkt dat het volgende verzoek dat zij indiende grondig onderzocht werd, dan ook niet dienstig. Wat de toevallige overeenkomst van data van het schrijven van de bisschop en het indienen van de klacht betreft, stelt verzoekster zelf in haar verzoekschrift geen verklaring te hebben. Verzoekster verwijt de adjunct-commissaris voorts een moedwillige interpretatie te maken door een tegenstrijdigheid te zien tussen enerzijds haar verklaringen en de klacht en anderzijds de verklaring van de bisschop dat zij reeds op 12 januari 2019 valselijk beschuldigd werd van blasfemie onder sectie 295-B. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is de uitleg dat de bisschop het in zijn brief niet had over een formele klacht weinig waarschijnlijk gezien de vermelding in dit schrijven van een wetsartikel en vormt dit schrijven in het geval deze uitleg zou worden aangenomen absoluut geen bewijsstuk dat de aanklacht tegen verzoekster wegens blasfemie ondersteunt. De loutere omstandigheid dat de schrijver van deze brief een bisschop betreft – in de woorden van verzoekster in haar verzoekschrift “*een persoon met een specifiek ambt*” en een “*belangrijk persoon die goede kennis heeft over de situatie van christenen in Pakistan*” –, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Wat betreft de brieven van haar broers, stelt verzoekster dat hun getuigenissen sporen met haar verklaringen. Dit doet evenwel niet de minste afbreuk aan de pertinente vaststelling dat aan deze brieven geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend nu zij duidelijk ten behoeve van haar werden opgemaakt en haar familieleden allerminst als objectieve bronnen kunnen worden bestempeld. Door voorts nog te onderlijnen dat haar broer in de Verenigde Staten erkend is als vluchteling en om gelijkaardige redenen zijn geboorteland heeft moeten ontvluchten, toont verzoekster haar eigen relaas nog niet aan. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, dient elk dossier op zijn eigen *merites* beoordeeld te worden en leidt een mogelijke erkenning als vluchteling van een familielid voor haar niet automatisch tot een erkenning. De Raad merkt hierbij nog op dat niet wordt betwist dat verzoekster lid was bij de christelijke organisatie “*Jesus Christ for All Nations*” en actief is geweest bij een voedselbedeling. Zij toont hiermee evenwel (nog steeds) niet aan dat zij in haar land van herkomst (al dan niet gerechtelijk) zou worden vervolgd omwille van blasfemie. De loutere erkenning van haar broer verschillende jaren voor haar vertrek uit Pakistan volstaat dan ook niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen over haar concrete problemen en vrees en het vastgestelde gebrek aan objectieve bewijskracht van de door haar neergelegde documenten om deze ongeloofwaardigheid te herstellen ongedaan te maken. Ten slotte – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat de omstandigheid dat verzoekster zich heeft vergist nopens het tijdstip van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan haar broer en dat dit te wijten zou zijn aan haar mentale toestand niets verandert aan de vaststelling dat zij de documenten inzake de erkenning als vluchteling van haar broer niet eerder had neergelegd en nog minder aan het gegeven dat zij hiermee niet aantoonde dat zij zelf in haar land van herkomst (al dan niet gerechtelijk) zou worden vervolgd omwille van blasfemie.

Met betrekking tot de brief van haar advocaat in Pakistan van 20 maart 2023 stelt verzoekster dat het gegeven dat haar naam daarin “*met één s wordt geschreven*” niet in het bijzonder als een fout hoeft te worden aangemerkt nu “*de enkele of dubbele s*” in haar naam en deze van haar broer frequent wordt verwisseld. Van een advocaat bij het Supreme Court of Pakistan kan nochtans worden verwacht dat hij erin slaagt om de naam van een cliënte die de doodstraf riskeert en het misdrijf waarvoor zij wordt aangeklaagd en de doodstraf riskeert, “*blasphemy*”, correct schrijft. Dat deze fouten verzoekster niet kwalijk kunnen worden genomen, doet geen afbreuk aan het bestaan ervan en aan de gevolgtrekking dat dit mede afbreuk doet aan de waarachtigheid van de door haar neergelegde documenten en de geloofwaardigheid van haar verklaringen die erdoor zouden moeten worden gestaafd. Dat de naam van de advocaat voorkomt op een lijst met advocaten werkzaam in Lahore die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, bundel 2, stuk 12a) en dat deze advocaat in Pakistan vaker christenen zou verdedigen (*ibid.*, stuk 12b) betekent nog niet dat dit schrijven door deze advocaat is opgesteld en dat de feitelijke gegevens die in dit schrijven worden vermeld stroken met de waarheid. Gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de publieke sector in Pakistan gecorrumpeerd is, dat corruptie aanwezig is in alle sectoren van de Pakistaanse maatschappij en dus ook bij justitie en politie, dat documentenfraude dan ook wijdverspreid is in Pakistan, en dat de authenticiteit van een document bijgevolg geen garantie biedt voor de juistheid van de informatie die het bevat (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*” van 29 september 2022 (*update*)) en deze frappante fouten wordt terecht de vraag gesteld of dit document daadwerkelijk is opgesteld door deze advocaat. Verzoekster slaagt er niet in hiervoor afdoende garanties te bieden.

Door nog te verwijzen naar de door haar neergelegde stukken over haar gezondheidstoestand en bijkomend een medisch attest waaruit blijkt dat zij kinesitherapie volgt wegens hevige nekpijnen (stukkenbundel verzoekster, bundel 2, stuk 7) en een psychologisch attest waaruit blijkt dat zij verschillende klachten heeft die gelieerd zijn aan haar traumatisch migratieparcours en aan haar sociale kwetsbare positie (*ibid.*, bundel 1, stuk 10) neer te leggen, brengt verzoekster geen elementen aan die de beoordeling van haar vrees voor

vervolging wegens blasfemie in een ander daglicht stellen. Deze documenten hebben immers geen betrekking op deze problemen. Voorts toont verzoekster niet aan dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan omwille van haar christelijke geloofsovertuiging de toegang tot medische zorgen zou worden ontzegd en weerlegt zij niet dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad volgt de adjunct-commissaris waar deze stelt dat verzoekster zich voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat *in casu* “een nieuw bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”, zodat haar betoog in haar verzoekschrift in dit verband niet dienstig is en geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoekster nog een betoog voert over “het onvermogen van de Pakistaanse autoriteiten om christenen die beschuldigd worden van blasfemie te beschermen” en op dit punt refereert aan rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties en krantenartikelen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden beschuldiging wegens blasfemie, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Pakistan irrelevant is. Om dezelfde redenen voert verzoekster niet dienstig aan dat zij “als *alleenstaande niet getrouwde vrouw die medisch zorgbehoevend is, veel minder weerbaar is om zich te beschermen of om bescherming te verkrijgen in Pakistan*”.

Uit het voorgaande blijkt dat (i) verzoekster nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door een moslima aan wiens dochter zij bijles zou hebben gegeven werd geslagen en opgesloten en dat deze moslima haar ervan beschuldigde de Koran te hebben verbrand en dat (ii) verzoekster evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze moslima intussen een klacht wegens blasfemie tegen haar heeft ingediend waardoor zij in haar land de doodstraf zou riskeren. Verzoekster voert bijgevolg niet dienstig aan dat de actuele informatie “in verband met blasfemie zaken tegen christenen” *in casu* zeer relevant is en toont niet aan dat het niet opgaat om in de bestreden beslissing te stellen dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming, temeer nu zij zelf een document voorlegt waaruit zou blijken dat de klacht wegens blasfemie die tegen haar zou zijn ingediend werd verworpen.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij nog steeds niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij door een moslima aan wiens dochter zij bijles zou hebben gegeven werd geslagen en opgesloten en dat deze moslima haar ervan beschuldigde de Koran te hebben verbrand en dat zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze moslima intussen een klacht wegens blasfemie tegen haar heeft ingediend waardoor zij in haar land de doodstraf zou riskeren.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten

aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation van 28 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab in het oosten van Pakistan wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Naast de TTP waren ook anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig in Punjab. Punjab is de dichtstbevolkte provincie van Pakistan en had in 2017 een geschat inwonersaantal van bijna 110 miljoen inwoners. Meer dan de helft daarvan leeft in rurale gebieden. Volgens ACLED werden er in 2022 76 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan drie incidenten werden gecodeerd als ‘explosions/remote violence’ en 58 incidenten als ‘violence against civilians’. PIPS registreerde in dezelfde periode drie aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden tegenover vijf in 2021. PICSS registreerde voor deze periode drie incidenten in vergelijking met tien in 2021. Er kan een daling worden vastgesteld van zowel het aantal incidenten als van het aantal burgerslachtoffers in 2022. Het geweld dat plaatsvond is in hoofdzaak doelgericht van aard, waarbij de veiligheidsdiensten en de overheid in het algemeen de voornaamste doelwitten waren. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Verder wordt melding gemaakt van 25 anti-terreuroperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties zoals TTP, ISKP en al-Qaida gearresteerd werden. Het merendeel van de geregistreerde incidenten vond plaats in Rawalpindi en Lahore. Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op deze analyse. De informatie waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met deze waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Zij wijst

in haar verzoekschrift weliswaar op de specifieke situatie van christenen, doch de Raad ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – in welk opzicht het behoren tot deze geloofsgroep ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt. Voorts kan worden herhaald dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan (of in Punjab) op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aannemelijk te maken en dat verzoekster de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet heeft aangetoond.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN